

Vaststellen verordeningen Wet Werk en Bijstand.

Emmeloord, 11 mei 2004.

Aan de raad.

Voorgenomen besluit.

Vaststellen van de:

- Reïntegratieverordening WWB Noordoostpolder;
- Afstemmingsverordening WWB Noordoostpolder;
- Toeslagenverordening WWB Noordoostpolder;
- Verordening handhaving WWB Noordoostpolder;
- Verordening Cliëntenparticipatie WWB Noordoostpolder.

Advies raadscommissie.

Alle fracties stemmen in met het vaststellen van de verordeningen. De fractie van de VVD maakt een voorbehoud bij hoofdstuk 5 (inkomensvrijlating en premies) van de Reïntegratie-verordening WWB Noordoostpolder.

Aanleiding.

Op 1 januari 2004 is de Wet werk en bijstand ingevoerd. Op basis van deze wet dient de raad voor 1 januari 2005 vijf verordeningen vast te stellen. In maart 2004 heeft de raad de kaderstellende notitie WWB vastgesteld. In deze notitie en de onderliggende keuzenotitie WWB zijn de kaders bepaald voor de vast te stellen verordeningen.

Probleemstelling.

Het gaat om de volgende verordeningen:

- Reïntegratieverordening WWB Noordoostpolder: In deze verordening is weergegeven welke instrumenten de gemeente gebruikt om uitkeringsgerechtigden en daarmee gelijk gestelden zo snel mogelijk een plaats op de arbeidsmarkt te bieden. Het gaat daarom om trajecten gericht op werk of sociale activering en om voorzieningen die het voor de client mogelijk maken om aan de trajecten deel te nemen. (kinderopvang, inkomstenvrijlating, premies)
- Afstemmingsverordening WWB Noordoostpolder: Deze verordening heeft betrekking op sancties. De Wet boeten en maatregelen is vervallen. De gemeente regelt in deze verordening wanneer en sanctie wordt opgelegd en de hoogte van de sanctie. Er wordt onderscheid gemaakt tussen sancties in verband met het niet verkrijgen of behouden van arbeid; sancties in verband met het niet voldoen aan de inlichtingenplicht en sancties in verband met ernstige misdragingen.
- Toeslagenverordening WWB Noordoostpolder: Deze verordening regelt de toeslagen op de bijstandsuitkering en wijkt niet af van de toeslagenverordening Abw.
- Verordening handhaving WWB Noordoostpolder: Deze verordening regelt de aanpak van fraude en daaraan gekoppeld de terugvordering van ten onrechte verleende bijstand. De verordening verwijst hiervoor naar het handavingsplan dat door het college wordt vastgesteld.
- Verordening Cliëntenparticipatie WWB Noordoostpolder: Deze verordening formaliseert de bestaande relaties van de gemeente met de Stichting Kliëntenraad Noordoostpolder.

(Wettelijk) beleidskader.

De WWB en de door de raad vastgestelde kaderstellende notitie WWB

Onderbouwing keuze voor het voorgenomen besluit.

De verordeningen zijn gebaseerd op de wet de reeds vastgestelde kaderstellende notitie. Voor de onderbouwing verwijst ik naar die notitie.

Financiën/Planning.

De financiële kaders voor de uitvoering van de WWB zijn meegenomen bij de eerste vastgestelde kaderstellende notitie.

Communicatie.

De Stichting Kliëntenraad Noordoostpolder is voor vaststelling door het college gehoord over deze verordeningen.

Burgemeester en wethouders van Noordoostpolder,
de secretaris. de burgemeester.

De raad van de gemeente Noordoostpolder,

gelezen het voorstel van burgemeester en wethouders van 11 mei 2004, no. 6529-1;

B E S L U I T:

vast te stellen de:

- Reïntegratieverordening WWB Noordoostpolder;
- Afstemmingsverordening WWB Noordoostpolder;
- Toeslagenverordening WWB Noordoostpolder;
- Verordening handhaving WWB Noordoostpolder en
- Verordening Cliëntenparticipatie WWB Noordoostpolder.

Aldus besloten in de openbare vergadering
van 1 juli 2004.

De griffier, de voorzitter,

De raad van de gemeente Noordoostpolder,

gelezen het voorstel van het college d.d. 11 mei 2004
gelet op de Wet werk en bijstand (WWB), de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk
arbeidsongeschikte werkloze werknemers (IOAW) en de Wet inkomensvoorziening oudere en
gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen (IOAZ),

overwegende dat op grond van artikel 8, eerste lid onder a WWB, artikel 35 IOAW en artikel 35 IOAZ
de gemeenteraad bij verordening regels stelt met betrekking tot het ex artikel 7 WWB, artikel 34 IOAW
en artikel 34 IOAZ bieden van ondersteuning bij arbeidsinschakeling en het aanbieden van
voorzieningen gericht op arbeidsinschakeling,

B E S L U I T:

vast te stellen de hierna volgende '**Reïntegratieverordening WWB Noordoostpolder**'.

Hoofdstuk 1.

Algemene bepalingen

Artikel 1.

Begripsomschrijving

1. Alle begrippen die in deze verordening gebruikt worden en die niet nader worden omschreven hebben dezelfde betekenis als in de Wet werk en bijstand (WWB) en de Algemene wet bestuursrecht (AWB).
2. Deze verordening verstaat onder
 - a. de wet de Wet werk en bijstand (staatsbla 2003, nummer 375 zoals deze nadien is of wordt gewijzigd.
 - b. IOAW: de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werknemers;
 - c. IOAZ: de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte zelfstandigen.
 - d. Uitkeringsgerechtigde: degene die een periodieke uitkering voor levensonderhoud ontvangt op grond van de wet, de IOAW of de IOAZ. Binnen deze verordening wordt met een uitkeringsgerechtigde gelijkgesteld de jongere van 16 of 17 jaar die als werkloos werkzoekende ingeschreven staat bij het CWI.
 - e. Anw-er: persoon die een uitkering ingevolge de Algemene nabestaandenwet ontvangt en die als werkloos werkzoekende staat ingeschreven bij het Centrum Werk en Inkomen;
 - f. Niet-uitkeringsgerechtigde (nugger): een persoon als bedoeld in artikel 6 onder a. van de wet, die als werkloos werkzoekende staat ingeschreven bij het Centrum Werk en Inkomen;
 - g. Het college: het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Noordoostpolder;
 - h. De raad: de gemeenteraad van de gemeente Noordoostpolder;
 - i. Doelgroep: de personen aan wie op grond van artikel 7, lid 1 onder a. van de wet door het college ondersteuning kan worden geboden;
 - j. Belanghebbende: een persoon die behoort tot de doelgroep en die aanspraak maakt op ondersteuning of aan wie ondersteuning wordt geboden;

- k. Algemeen geaccepteerde arbeid: Alle arbeid die maatschappelijk aanvaard is. In principe is dat alle arbeid die wettelijk is toegestaan en waar de persoon fysiek toe in staat is. Er wordt geen rekening gehouden met opleiding en/of werkervaring. De arbeid mag niet indruisen tegen de persoonlijke integriteit van de mens;
- l. Voorzieningen: voorzieningen bedoeld in artikel 7, lid 1 onder a van de wet; een instrument binnen een traject dat ingezet wordt om belemmeringen bij aanvaarding van algemeen geaccepteerde arbeid weg te nemen;
- m. Traject: en met de belanghebbende overeengekomen, dan wel door het college aan hem opgelegd, geheel van activiteiten gericht op het verkrijgen en behouden van betaalde arbeid;

Artikel 2.

Opdracht aan het college

1. Het college biedt aan belanghebbenden, ondersteuning bij de arbeidsinschakeling en, voor zover het college dat noodzakelijk acht, een voorziening gericht op die arbeidsinschakeling. Artikel 40, 1^e lid van de wet is van overeenkomstige toepassing.
2. Bij de keuze voor de mogelijkheden van ondersteuning en het aanbieden van voorzieningen wordt door het college een afweging gemaakt, waarbij gekeken wordt of de ondersteuning of de voorziening, gelet op de mogelijkheden en capaciteiten van een cliënt het meest doelmatig is met het oog op inschakeling in de arbeid.
3. Het college draagt zorg voor voldoende aanbod aan ondersteuning en voorzieningen.
4. Het college kan bij het bepalen van het aanbod aan voorzieningen prioriteiten stellen in verband met de financiële mogelijkheden en met maatschappelijke, economische en conjuncturele ontwikkelingen.
5. Uitvoering van dit artikel vindt plaats binnen de daarvoor door de gemeenteraad beschikbaar gestelde middelen.

Hoofdstuk 2

Doel en doelgroep

Artikel 3.

Doel van de ondersteuning

1. Het college kan aan een lid van de doelgroep ondersteuning bieden bij het verkrijgen van algemeen geaccepteerde arbeid.
2. Het college kan in afwijking van lid 1 aan een uitkeringsgerechtigde ondersteuning bieden gericht op zelfstandige maatschappelijke participatie.

Artikel 4.

Vorm van de ondersteuning

1. Ondersteuning kan worden geboden door het aanbieden van een traject, waarbij zonodig voorzieningen kunnen worden ingezet, of door het bieden van praktische hulp, advies of doorverwijzing naar andere instanties.
2. Bij de inzet van voorzieningen wordt gekozen voor die voorziening die beschikbaar is en die adequaat en toereikend is voor het doel dat beoogd wordt.
3. Voorzieningen die gericht zijn op de arbeidsinschakeling worden alleen ingezet als zonder die inzet het vinden van algemeen geaccepteerde arbeid niet mogelijk is.

Artikel 5
Onderzoek

Het college kan voordat besloten wordt tot een traject en/of tot de inzet van voorzieningen een onderzoek (laten) doen naar de mogelijkheden van de belanghebbende en naar de geschiktheid voor hem van de voorzieningen of andere vormen van begeleiding.

Artikel 6.
Verplichtingen

- 1 Onverminderd de verplichtingen die gelden op grond van de wet of van andere wetten gelden voor de belanghebbende de volgende verplichtingen:
 - a. verstrekken van de inlichtingen aan het college die nodig zijn voor het bepalen van een geschikt traject en/of een geschikte voorziening;
 - b. verlenen van medewerking aan een onderzoek als bedoeld in artikel 5;
 - c. het naar vermogen deelnemen aan de verschillende onderdelen van het traject;
 - d. na te laten hetgeen de realisatie van het doel van het traject of van de voorzieningen belemmert;
 - e. anderszins het slagen van een traject te bevorderen.
- 2 De persoon die deelneemt aan een voorziening is gehouden aan de verplichtingen die voortvloeien uit de wet, de Wet Structuur Uitvoering Werk en Inkomen (Wet SUWI), alsmede aan de verplichtingen die het college aan de aangeboden voorziening heeft verbonden.
- 3 Indien een uitkeringsgerechtigde die deelneemt aan een voorziening, niet voldoet aan het gestelde in het tweede lid, kan het college de uitkering verlagen conform hetgeen hierover is bepaald in de afstemmingsverordening.
- 4 Indien de belanghebbende, die gebruik maakt van een voorziening, niet voldoet aan het gestelde in het tweede lid, kan het college de kosten van die voorziening dan wel de subsidie geheel of gedeeltelijk terugvorderen

Artikel 7
Beperking

- 1 Geen recht op ondersteuning bestaat indien sprake is van een voorliggende voorziening welke naar mening van het college in voldoende mate bijdraagt aan de reïntegratie van de aanvrager.
- 2 De vergoeding van een of meerdere geboden voorzieningen aan een Anw-er of nugger bedraagt in totaal maximaal EUR 10.000,00 per persoon.
- 3 Het in lid 2 genoemde bedrag kan door het college worden aangepast.

Hoofdstuk 3.

Voorzieningen

Artikel 8.
Algemene bepalingen voor voorzieningen

1. Het college kan, in aanvulling op de verplichtingen die voortvloeien uit de wet, aan de voorziening nadere verplichtingen verbinden.
2. Het college kan ten aanzien van de voorzieningen, bedoeld in de artikelen 9 tot en met 17 nadere regels stellen. Deze regels kunnen betrekking hebben op:
 - a. De voorwaarden waaronder een voorziening wordt aangeboden.
 - b. De weigeringsgronden bij het aanbieden van voorzieningen.
 - c. De aanvraag van en de besluitvorming over subsidies en premies.
 - d. De betaling van subsidies en het verlenen van voorschotten.
 - e. Overige criteria voor het aanbieden van voorzieningen en het verstrekken van subsidies.

3. Het college kan een voorziening beëindigen:
 - a. indien de persoon die aan de voorziening deelneemt zijn verplichtingen als bedoeld in artikel 6 lid 1 en 2 van deze verordening niet nakomt;
 - b. indien de persoon die deelneemt niet meer behoort tot de doelgroep van de wet;
 - c. indien de persoon algemeen geaccepteerde arbeid aanvaardt, waarbij geen gebruik wordt gemaakt van deze voorziening;
 - d. indien naar het oordeel van het college de voorziening onvoldoende bijdraagt aan een snelle arbeidsinschakeling.

Hoofdstuk 4.

Reïntegratie-instrumenten

Artikel 9.

Deelname aan projecten

1. Het college kan een uitkeringsgerechtigde verplichten om deel te nemen aan een project gericht op arbeidsinschakeling.
2. Het college kan hiervoor nadere regels vaststellen.

Artikel 10.

Activering

1. Het college kan aan een belanghebbende als onderdeel van een traject in het kader van activering activiteiten aanbieden gericht op arbeidsinschakeling.
2. Het college kan aan een uitkeringsgerechtigde in het kader van activering activiteiten aanbieden gericht op zelfstandige maatschappelijke participatie.
3. Activiteiten als bedoeld in lid 1 en 2 hebben als doel het wegwerken van belemmeringen en het aanleren van vaardigheden die nodig zijn op de arbeidsmarkt of bij de start van een eigen bedrijf.
4. Het college kan nadere regels vaststellen voor de uitvoering.

Artikel 11.

Participatiebaan

1. Het college kan aan een uitkeringsgerechtigde als onderdeel van een traject een participatiebaan aanbieden, gericht op arbeidsinschakeling.
2. De participatiebaan heeft als doel de uitkeringsgerechtigde werkritme en/of werkervaring op te laten doen.
3. De participatiebaan kan, indien dit naar het oordeel van het college noodzakelijk is, gecombineerd worden met scholing.
4. De participatiebaan vindt plaats met behoud van uitkering.
5. Een participatiebaan duurt 6 maanden, met de mogelijkheid van een verlenging met 6 maanden.
6. Het college kan nadere regels vaststellen voor de uitvoering.

Artikel 12.

Reïntegratiebaan

1. Het college kan aan een belanghebbende een reïntegratiebaan aanbieden als onderdeel van een traject gericht op arbeidsinschakeling.
2. De reïntegratiebaan heeft als doel de belanghebbende beroepsgerichte werkervaring te laten opdoen, eventueel in combinatie met functiegerichte scholing.
3. Het college kan aan de werkgever waar de belanghebbende wordt geplaatst een subsidie voor een deel van de loonkosten toekennen.
4. De hoogte van de subsidie wordt door het college individueel vastgesteld en gebaseerd op de productiviteit van de belanghebbende en de mate van begeleiding door de werkgever.
5. De reïntegratiebaan duurt maximaal 2 jaar.
6. De reïntegratiebaan kan na 2 jaar verlengd worden voor de uitkeringsgerechtigde waarvan is vastgesteld dat deze blijvend is aangewezen op gesubsidieerde arbeid.
7. Het college kan nadere regels vaststellen voor de uitvoering.

*Artikel 13.
Scholing*

1. Het college kan een vorm van kortdurende scholing aanbieden gericht op arbeidsinschakeling.
2. Het college kan hiervoor nadere regels vaststellen.

*Artikel 14.
Kinderopvang*

1. Gedurende de periode dat een belanghebbende deel neemt aan een traject draagt het college zonodig zorg voor aanbod van passende kinderopvang.
2. Kinderopvang is de verantwoordelijkheid van de ouders. Het college ondersteunt indien ouders niet zelf in staat zijn passende kinderopvang te regelen.
3. De kosten van kinderopvang tijdens een traject komen voor rekening van het college als er naar het oordeel van het college geen passende voorliggende voorziening beschikbaar is.
4. Het college kan nadere regels vaststellen voor de uitvoering.

*Artikel 15.
Ontheffingen in verband met zorgtaken*

1. Het college kan de alleenstaande ouder met een of meerdere kinderen jonger dan vijf jaar, in verband met zorgtaken, ontheffen van de verplichting tot het verkrijgen van algemeen geaccepteerde arbeid.
2. Het college kan de alleenstaande ouder met een of meerdere kinderen ouder dan vijf jaar en jonger dan 12 jaar, in verband met zorgtaken, gedeeltelijk ontheffen van de verplichting tot het verkrijgen van algemeen geaccepteerde arbeid.
3. De alleenstaande ouder die op grond van lid 1 of lid 2 geheel of gedeeltelijk ontheven wil worden van de arbeidsplicht dient hiertoe een gemotiveerd verzoek in bij het college.

Hoofdstuk 5.

Inkomensvrijlating en premies

*Artikel 16.
Inkomensvrijlating*

1. De uitkeringsgerechtigde alleenstaande ouder waarvan het jongste kind ouder is dan 5 jaar en jonger dan 12 jaar, heeft recht op vrijlating van inkomsten uit arbeid conform artikel 31 lid 2 onder o van de wet.
2. Lid 1 is uitsluitend van toepassing als de inkomsten van de uitkeringsgerechtigde alleenstaande ouder minder bedragen dan de voor hem geldende norm.

*Artikel 17.
Premies*

1. Het college kan aan een uitkeringsgerechtigde een premie toekennen.
2. Premie Vrijwilligerswerk
 - a. Aan de uitkeringsgerechtigde, die om medische of sociale redenen langer dan één jaar is ontheven van de arbeidsplicht en gedurende ten minste 16 uur per week vrijwilligerswerk verricht, welke door burgemeester en wethouders noodzakelijk wordt geacht uit het oogpunt van sociale activering, wordt na zes maanden éénmalig een premie toegekend.
 - b. De premie bedraagt EUR 125,00.

3. Activiteitenpremie
 - a. Aan de uitkeringsgerechtigde, die met goed gevolg, een activiteit als omschreven in artikel 10, lid 1 van deze verordening afsluit en voldoet aan de onder b en d genoemde voorwaarden, wordt een activiteitenpremie toegekend.
 - b. De premie wordt verstrekt indien de activiteiten zijn opgenomen in een door burgemeester en wethouders en de uitkeringsgerechtigde ondertekende trajectovereenkomst.
 - c. De premie wordt éénmalig verstrekt en bedraagt: EUR 125,00.
 - d. De premie wordt betaalbaar gesteld nadat de uitkeringsgerechtigde een verklaring heeft overlegd waaruit blijkt dat de activiteit, met goed gevolg, is afgerond.
4. Uitstroompremie
 - a. Aan de uitkeringsgerechtigde die tenminste twee kalenderjaren onafgebroken geheel werkloos is geweest en minimaal 6 maanden een algemene uitkering op grond van de wet, de Abw, de IOAW, IOAZ heeft ontvangen, en aansluitend een dienstbetrekking aanvaard of zelfstandig bedrijf start kan een uitstroompremie worden verstrekt;
 - b. Het recht op een uitstroompremie overeenkomstig het in lid 1 gestelde ontstaat als er 6 maanden aaneengesloten arbeid in dienstbetrekking(en) of als zelfstandige is verricht waarbij geen (aanvullende) bijstandsuitkering ter voorziening in de kosten van levensonderhoud of een uitkering op grond van het Bbz wordt ontvangen.
 - c. De uitstroompremie bedraagt maximaal EUR 500,00 netto en wordt eenmalig beschikbaar gesteld.
5. De premie vrijwilligerwerk en de Activiteitenpremie worden ambtshalve toegekend. Voor de uitstroompremie dient men een aanvraag te doen.
6. De hoogte van de premies kan door het college worden aangepast.

Hoofdstuk 6.

Slotbepalingen

Artikel 18. Hardheidsclausule

Het college kan in bijzondere gevallen ten gunste van de belanghebbende afwijken van de bepalingen in deze verordening, indien toepassing van de verordening tot onbillijkheden van overwegende aard leidt.

Artikel 19. Beslissing van het college in gevallen waarin de verordening niet voorziet

In gevallen, de uitvoering van deze verordening betreffende, waarin deze verordening niet voorziet, beslist het college.

Artikel 20. Citeerartikel en inwerkingtreding

Deze verordening kan worden aangehaald als "Reïntegratieverordening WWB Noordoostpolder" en treedt in werking op 1 september 2004

Artikel 21. Intrekking bestaande verordeningen

Met de inwerkingtreding van deze verordening wordt de verordening subsidiebeleid WIW en vrijlating van inkomsten Abw, IOAW en IOAZ, vastgesteld op 23 januari 2003 ingetrokken.

Aldus vastgesteld in de openbare vergadering
van 1 juli 2004.
de griffier,

de voorzitter,

TOELICHTING REINTEGRATIEVERORDENING WWB NOORDOOSTPOLDER

Algemeen

Deze verordening regelt de ondersteuning die het college biedt bij de arbeidsinschakeling van werklozen die horen tot de doelgroep. De opdracht om die ondersteuning te bieden is geregeld in artikel 7 van de Wet werk en bijstand (WWB). Het voorschrift om een verordening vast te stellen waarin deze ondersteuning nader vorm wordt gegeven volgt uit artikel 8 WWB.

ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING*Artikel 1.*

In lid 2 onder d is aangegeven dat met een uitkeringsgerechtigde gelijk wordt gesteld de jongere van 16 of 17 jaar die als werkloos werkzoekende bij het CWI staat ingeschreven. Dit is opgenomen om de mogelijkheid open te houden aan deze jongeren in het kader van de sluitende aanpak een traject aan te bieden. Deze jongeren hebben geen recht op uitkering. De gelijkstelling met een uitkeringsgerechtigde heeft uitsluitend betrekking op de aanspraak op reïntegratie. Het begrip belanghebbende als opgenomen onder lid 2 j wijkt af van het begrip belanghebbende zoals opgenomen in de AWB.

Artikel 2.

De WWB geeft aan het college de verantwoordelijkheid voor het bieden van ondersteuning. Hoewel belanghebbenden aanspraak kunnen maken op ondersteuning, is er geen afdwingbaar recht op ondersteuning op de manier zoals de belanghebbende dat mogelijk het liefst zou zien. Het is aan het college om zorg te dragen voor een voldoende aanbod van voorzieningen, waarbij zij te maken hebben met beperkte financiële middelen, terwijl de vraag naar ondersteuning afhankelijk is van een veelheid aan sociaal-economische factoren.

Artikel 3.

Het doel van de ondersteuning zoals in allerlei vormen is vastgelegd in deze verordening, is het vinden van algemeen geaccepteerde arbeid. Ondersteuning voor uitkeringsgerechtigden is als algemeen geaccepteerde arbeid niet bereikbaar is, gericht op zelfstandige maatschappelijke participatie. Bij dit laatste valt te denken aan vrijwilligerswerk, mantelzorg of deelname aan activiteiten in wijk of buurt.

Er wordt nadrukkelijk een onderscheid gemaakt tussen belanghebbenden en uitkeringsgerechtigden. Een Anw-er of nigger kan geen aanspraak maken op een voorziening gericht op zelfstandige maatschappelijke participatie.

Artikel 4.

Ondersteuning hoeft niet altijd te bestaan uit een door derden uitgevoerde diagnose, gevolgd door een vastgesteld traject met één of meerdere voorzieningen. Als dat kan, kan worden volstaan met advies of doorverwijzing naar andere instanties. Voorzieningen worden alleen ingezet als zonder die inzet het vinden van algemeen geaccepteerde arbeid niet mogelijk is. Bovendien worden de voorzieningen alleen ingezet als aan de hand van onderzoek is gebleken dat door de inzet van die voorzieningen het vinden van algemeen geaccepteerde arbeid binnen afzienbare tijd mogelijk wordt.

Reïntegratie moet bovendien de kortste weg naar arbeid zijn. Daarmee wordt niet alleen de tijd tussen de inzet van het instrument en de werkaanvaarding bedoeld, maar ook de inspanningen die het kost om dat doel te bereiken.

Alleen als arbeidsinschakeling binnen afzienbare termijn niet tot de mogelijkheden behoort, kan zelfstandige maatschappelijke participatie een doel van de inzet van voorzieningen zijn. Ook in dat geval geldt dat de voorziening beschikbaar moet zijn en dat het adequaat en toereikend moet zijn voor het beoogde doel.

De uiteindelijke verantwoordelijkheid voor de inhoud van het traject ligt bij het college, die immers ook verantwoordelijk zijn voor de effectieve en doelgerichte inzet van schaarse middelen. Binnen de grenzen van die verantwoordelijkheid wordt rekening gehouden met de wensen van de belanghebbende. Voor het slagen van het traject is de motivatie van de belanghebbende belangrijk. Bovendien wordt, voordat tot het traject wordt besloten, de inhoud van het traject besproken met de belanghebbende, waarna het trajectplan door beide partijen ondertekend wordt.

Artikel 5.

In de meeste gevallen zal voordat tot de inzet van voorzieningen wordt besloten een advies worden gevraagd van een bedrijf dat gespecialiseerd is in diagnoses met betrekking tot reïntegratie. Niet uitgesloten is dat het onderzoek door het college wordt verricht. Eventueel kan na zo'n onderzoek besloten worden alsnog advies van derden in te winnen. Ook is denkbaar dat uit het eigen onderzoek al blijkt dat een diagnose door derden en/of de inzet van voorzieningen niet nodig is.

Artikel 6.

Deelname aan reïntegratie is niet vrijblijvend. Bijstandsgerechtigden zijn reeds door het ontvangen van een uitkering aan bepaalde verplichtingen gehouden. In artikel 9 WWB is vastgelegd dat de uitkeringsgerechtigde van 18 tot 65 jaar verplicht is naar vermogen algemeen geaccepteerde arbeid te verkrijgen en te aanvaarden zonder dat gebruik gemaakt van een voorziening. De uitkeringsgerechtigde is eveneens op grond van artikel 9 verplicht om deel te nemen aan een voorziening of mee te werken aan een onderzoek indien het college dit noodzakelijk acht. Voor diegenen zonder uitkering moeten voorwaarden aan het reïntegratietraject gekoppeld worden. Deze gelden vanzelfsprekend ook voor de bijstandsgerechtigden. Het niet nakomen van de verplichtingen geeft de mogelijkheid om een traject af te breken of gevraagde ondersteuning te weigeren, bijvoorbeeld als iemand niet mee wil werken aan een onderzoek. Ook is denkbaar dat gemaakte kosten van de belanghebbende worden terug gevorderd, als door verwijtbaar handelen een traject niet tot het gewenste resultaat leidt. Om die mogelijkheid open te houden is het wenselijk dat de belangrijkste voorwaarden voor het behalen van succes als verplichting zijn opgenomen. Natuurlijk heeft de belanghebbende ook rechten. Deze rechten zijn meestal elders in wet- of regelgeving ondergebracht. Tegen beslissingen op grond van deze verordening staat bezwaar en beroep open op grond van de Algemene wet bestuursrecht (AWB). Het recht op inzage in gegevens en zonodig correctie daarvan is geregeld in de Wet bescherming persoonsgegevens (WBP).

Artikel 7.

Indien gebruik gemaakt kan worden van een voorliggende voorziening (bijvoorbeeld studiefinanciering) vindt geen ondersteuning op basis van deze wet plaats.

De vergoeding voor voorzieningen voor een Anw-er en/of nutter is aan een maximum verbonden. De vergoeding is inclusief overige kosten als bijvoorbeeld de reiskosten en de kosten voor kinderopvang gedurende het traject. Per persoon wordt in totaal maximaal EUR 10.000,00 besteed.

Artikel 8.

Het eerste lid geeft het college de bevoegdheid om aan een voorziening nadere verplichtingen te verbinden. Dit kunnen verplichtingen van diverse aard zijn. Zo kan bepaald worden dat een cliënt gedurende het traject op gezette tijden met de consulent de voortgang bespreekt.

Het tweede lid geeft het college de algemene bevoegdheid om voor voorzieningen nadere regels te stellen. Dit heeft voornamelijk tot doel om bij subsidieverstrekking de uitvoering zoveel mogelijk aan het college over te laten.

Het derde lid behoeft geen nadere toelichting.

Artikel 9.

Dot artikel is erop gericht om de mogelijkheid te creëren een uitkeringsgerechtigde die maar enigszins kan werken of dagritme nodig heeft, meteen binnen enkele dagen na de aanvraag om een uitkering voor 20 tot 32 uur per week bezig te houden met productiewerk of andere activiteiten. Het college komt met nadere voorstellen over deze werkwijze.

Artikel 10.

Bij activering wordt een onderscheid gemaakt tussen belanghebbenden met een minder grote afstand tot de arbeidsmarkt en uitkeringsgerechtigden met een grote tot zeer grote afstand.

Voor beide groepen kunnen allerlei activeringstrajecten worden ingezet.

Activering voor belanghebbenden met een minder grote afstand tot de arbeidsmarkt is vooral gericht op het wegwerken van belemmeringen en het aanleren van vaardigheden die nodig zijn op de arbeidsmarkt.

Activering van uitkeringsgerechtigden met een grote tot zeer grote afstand tot de arbeidsmarkt is het bevorderen van zelfstandige maatschappelijke participatie. Dit kan bestaan uit het deelnemen aan educatieve activiteiten of het zoeken van hulp bij de aanpak van problemen. Activering wordt door de gemeente zo lang mogelijk gezien als een eerste stap op weg naar werk door het opheffen van allerlei belemmeringen die werkaanvaarding in de weg staan. De doelgroep wordt gevormd door uitkeringsgerechtigden met een grote afstand tot de arbeidsmarkt die nog niet in staat zijn deel te nemen aan een reïntegratietraject naar regulier werk vanwege in de persoon gelegen factoren. Er is vaak sprake van een meervoudige problematiek zoals huisvesting, schulden, verslaving, geen arbeidsritme, verstoord dagnachtritme, sociaal niet vaardig, geen goed zelfbeeld, gebrek aan eigenwaarden, taalachterstand, gezondheidsproblemen. Voor een deel van het klantenbestand zal het erg lang duren, zo niet: onmogelijk zijn, om uit deze fase te geraken. Voor die groep kan er en moment aanbreken dat er trajecten met een zorgkarakter afgesproken worden. Reïntegratieactiviteiten kunnen ook gericht zijn op het starten van een eigen bedrijf.

Artikel 11

Het begrip participatiebaan wil aangeven dat op een gestructureerde manier aan steeds terugkerende werkzaamheden wordt deelgenomen. Doorgaans bedoeld om werkritme en/of ervaring op te doen, eventueel in combinatie met opleiding.

Deze activiteiten kunnen bestaan uit dagopvang, vrijwilligerswerk, stage binnen een bedrijf, maatschappelijke participatie, blijvers in de SW enz. Doorstroom naar werk hoeft (nog) geen hoofddoel te zijn, maar kan wel gevolg zijn.

Doorgaans vindt dit plaats met behoud van uitkering. Het uitgangspunt is dat de baan tijdelijk is.

Artikel 12.

Het gaat hier vooral om een combinatie van leren en werken, waarbij het nadrukkelijk de bedoeling is om beroepsgerichte ervaring op te doen en functiegerichte scholing te volgen.

Hier is sprake van loonbetaling met allerlei subsidie mogelijkheden, waarbij in ieder geval de werkgever betaalt voor de geleverde prestatie. Deze wordt individueel vastgesteld afhankelijk van de geleverde (en in tijd groeiende) prestatie. Gesubsidieerde arbeid dient (vanuit de klant gezien) altijd tijdelijk te zijn. Er dient sprake te zijn van een maximale periode van 2 jaar.

De mate van begeleiding door de werkgever moet bij de bepaling van de hoogte van de subsidie meegenomen kunnen worden, zodat werkelijk voor het netto resultaat betaald wordt. Het maakt dan in feite geen verschil of dit in de profit of de non-profit sector plaatsvindt.

Doordat nl. voor de geleverde prestatie navenant betaald wordt, kan er geen sprake zijn van concurrentievervalsing e.d. Tevens zouden langs deze weg (evt. sectorgewijs) plannen ontwikkeld kunnen worden die aansluiten bij de arbeidsmarktproblemen in die sector in de regio Flevoland.

Gesubsidieerde arbeid is een belangrijke voorziening voor klanten die lang uit het arbeidsproces zijn, of om andere redenen een grote afstand hebben tot de arbeidsmarkt. Zij kunnen via een gesubsidieerde baan werkervaring opdoen en zo hun kansen op een reguliere baan vergroten.

Gesubsidieerd werk is naar het oordeel van de gemeente Noordoostpolder meer een instrument om mensen uiteindelijk toe te kunnen leiden naar regulier werk dan een doel op zich. Voor een zeer beperkte groep zal echter blijken dat gesubsidieerd werk het maximaal haalbare is. Dit is met name het geval bij de groep die gebruik gemaakt heeft van de voormalige banenpoolregeling en nu gebruikt maakt van een WIW dienstverband en waarvan in het verleden al is aangetoond dat uitstroom naar regulier werk niet mogelijk is. Met name voor die groep is lid 6 van dit artikel opgenomen.

Artikel 13.

Uitgangspunt is de kortste weg naar uitstroom naar reguliere algemeen geaccepteerde arbeid, waaronder ook gesubsidieerde arbeid. Als het vinden van algemeen geaccepteerde arbeid niet lukt, komt pas scholing aan de orde. Bij de beoordeling van scholing staat arbeidsrelevantie voorop.

Artikel 14.

Een belangrijke randvoorwaarde voor alleenstaande ouders om te gaan werken is de beschikbaarheid van kinderopvang. Dat is in de WWB expliciet genoemd. De gemeentelijke verantwoordelijkheid voor kinderopvang wordt in dit artikel beperkt tot de periode dat iemand deelneemt aan een traject.

Vergoedingen voor de kosten van kinderopvang worden uitsluitend verstrekt als geen gebruik gemaakt kan worden van voorliggende voorzieningen als vergoeding van de werkgever, de Regeling Kinderopvang Alleenstaande Ouders, gesubsidieerde kindplaatsen.

Artikel 15.

Alleenstaande ouders met zorgtaken voor kinderen van 0 tot 12 jaar zijn niet in alle gevallen in staat deze zorgtaken te combineren met betaalde arbeid. Op verzoek van de uitkeringsgerechtigde kan het college een volledige ontheffing geven aan de alleenstaande ouder met kinderen jonger dan 5 jaar en een gedeeltelijke ontheffing aan de alleenstaande ouder met kinderen in de leeftijd van 5 tot 12 jaar. Het verlenen van een ontheffing is geen automatisme en altijd tijdelijk. Het initiatief voor het verkrijgen van een gehele of gedeeltelijke ontheffing ligt bij de alleenstaande ouder. Het verzoek dient voldoende gemotiveerd te worden.

Artikel 16.

De WWB biedt beperkte mogelijkheden om inkomsten uit arbeid gedurende maximaal 6 maanden gedeeltelijk buiten beschouwing te laten.

De gemeente Noordoostpolder gebruikt deze mogelijkheid voor alleenstaande ouders met kinderen in de leeftijd van 5 tot 12 jaar. Alleenstaande ouder met kinderen jonger dan 5 jaar komen niet in aanmerking voor de inkomstenvrijlating omdat zij recht hebben op vrijlating van de aanvullende alleenstaande ouderkorting en de combinatiekorting.

Artikel 17.

Met dit artikel wordt gebruik gemaakt van de in de WWB (artikel 31, lid 2, sub j.) bepaalde mogelijkheid om jaarlijks een premie verstrekken.

Aansluitende bij de oude subsidieverordening zijn in aangepaste vorm de premie vrijwilligerswerk, de activiteitenpremie en de uitstroompremie in stand gebleven.

De premie vrijwilligerswerk wordt toegekend aan uitkeringsgerechtigden die langer dan 1 jaar ontheven zijn van de arbeidsverplichtingen maar wel vrijwilligerswerk verrichten. In de oude activiteitensubsidie werd deze premie toegekend aan uitkeringsgerechtigden die blijvend ontheven waren. De WWB kent geen permanente ontheffing, daarom is gekozen voor de periode van meer dan 1 jaar.

De activiteitenpremie wijkt niet af van de oude trajectpremie.

De uitstroompremie wijkt op één onderdeel af van de oude uitstroompremie onder de WIW. In de oude situatie bestond er voor diverse groepen uitkeringsgerechtigden langdurig recht op inkomstenvrijlating. Indien zij na het vervallen van de inkomstenvrijlating uitstroonden werd na zes maanden een uitstroompremie toegekend. In deze verordening is dit vervallen. Er is alleen recht op een uitstroompremie voor uitkeringsgerechtigden die minimaal 2 jaar werkloos zijn geweest en zes maanden een WWB (Abw) uitkering hebben ontvangen.

Artikel 18.

Indien de toepassing van deze verordening tot onbillijkheden leidt, kan het college ten gunste van de belanghebbende afwijken van de bepalingen. Van deze mogelijkheid dient zeer terughoudend gebruik gemaakt te worden, om het scheppen van precedënten tegen te gaan.

Artikel 19.

Dit artikel behoeft geen andere toelichting.

Artikel 20.

De aanspraak van artikel 10 WWB kan pas 'te gelde' worden gemaakt als de verordening is ingegaan. De Reïntegratieverordening is een op grond van artikel 8 eerste lid onder a TRW (Tijdelijke referendumwet) referendabel besluit is. Op grond van artikel 22 lid 2 TRW kan de inwerkingtreding van de reïntegratieverordening niet worden vastgesteld op een datum eerder dan zes weken na bekendmaking. De verordening wordt vastgesteld op 1 juli 2004 en treedt in werking op 1 september 2004. De huidige WIW verordening vervalt dan.

De raad van de gemeente Noordoostpolder,

gelezen het voorstel van burgemeester en wethouders d.d. 11 mei 2004
gelet op de Wet werk en bijstand (WWB),

overwegende dat op grond van artikel 8, eerste lid onder b WWB de gemeenteraad bij verordening regels stelt met betrekking tot het verlagen van de bijstand, bedoeld in artikel 18, WWB,

B E S L U I T:

vast te stellen de: **Afstemmingsverordening WWB Noordoostpolder.**

Hoofdstuk 1.

Algemene bepalingen

Artikel 1.

Begripsbepalingen

1. Alle begrippen die in deze verordening gebruikt worden en die niet nader worden omschreven hebben dezelfde betekenis als in de Wet werk en bijstand (WWB) en de Algemene wet bestuursrecht (Awb).
2. Deze verordening verstaat onder:
 - a. De wet: de Wet Werk en Bijstand (Staatsblad 2003, nummer 375), zoals deze nadien is of wordt gewijzigd;
 - b. Bijstand: de bijstandsnorm bedoeld in hoofdstuk 3, paragraaf 2 en 3, van de wet en de bijzondere bijstand bedoeld in artikel 12 van de wet;
 - c. Het college: het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Noordoostpolder;
 - d. De raad: de gemeenteraad van de gemeente Noordoostpolder;
 - e. Voorzieningen: voorzieningen bedoeld in artikel 7, lid 1 onder a van de wet; een instrument binnen een traject dat ingezet wordt om belemmeringen bij aanvaarding van algemeen geaccepteerde arbeid weg te nemen;
 - f. Traject: een individueel plan, gericht op het vergroten van de mogelijkheden tot inschakeling in het arbeidsproces of deelname aan sociale activiteiten;
 - g. Inlichtingen: de verplichtingen genoemd in artikel 17 van de wet en de artikelen 28, lid 2 en 29, lid 1 van de Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen;
 - h. Recidive: het binnen een bepaalde periode opnieuw plegen van een verwijtbare gedraging uit dezelfde of hogere categorie;
 - i. Benadelingsbedrag: het door de gemeente ten onrechte uitbetaalde bedrag aan bijstand verhoogd met de loonbelasting en premies volksverzekeringen waarvoor de gemeente die bijstand verstrekt op grond van de Wet op de loonbelasting 1964 inhoudsplichtige is, alsmede de ziekenfondspremie;
 - j. Plicht tot arbeidsinschakeling: De verplichtingen genoemd in artikel 9, lid 1, onder a en b van de wet.
 - k. Maatregel: het verlagen van de bijstand op grond van artikel 18, tweede lid, van de wet;

Artikel 2.

Het opleggen van een maatregel

1. Als de belanghebbende naar het oordeel van het college tekortschietend besef van verantwoordelijkheid betoont voor de voorziening in het bestaan dan wel de uit de wet of de artikelen 28, tweede lid, of artikel 29, eerste lid, van de Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen voortvloeiende verplichtingen niet of onvoldoende nakomt, waaronder begrepen het zich jegens het college zeer ernstig misdragen, wordt overeenkomstig deze verordening een maatregel opgelegd.
2. Een maatregel wordt afgestemd op de ernst van de gedraging, de mate waarin de belanghebbende de gedraging kan worden verweten en de omstandigheden waarin hij verkeert.

Artikel 3.

Afzien van het opleggen van een maatregel

1. Het college ziet af van het opleggen van een maatregel indien:
 - a. elke vorm van verwijtbaarheid ontbreekt; of
 - b. de gedraging meer dan één jaar vóór constatering van die gedraging door het college heeft plaatsgevonden, tenzij de gedraging een schending van de inlichtingenplicht inhoudt en als gevolg van die gedraging ten onrechte bijstand is verleend. Een maatregel wegens schending van de inlichtingenplicht wordt niet opgelegd na verloop van vijf jaren nadat de betreffende gedraging heeft plaatsgevonden.
2. Het college kan afzien van het opleggen van een maatregel indien het daarvoor dringende redenen aanwezig acht.
3. Indien het college afziet van het opleggen van een maatregel op grond van dringende redenen, wordt de belanghebbende daarvan schriftelijk mededeling gedaan.

Artikel 4.

De wijze van oplegging van de maatregel

1. Tenzij in de verordening anders is bepaald, wordt de maatregel opgelegd met ingang van de eerst volgende kalendermaand volgend op de datum waarop het besluit tot het opleggen van de maatregel aan de belanghebbende is bekendgemaakt. Daarbij wordt uitgegaan van de voor die maand geldende bijstandsnorm.
2. Indien het opleggen van een maatregel niet mogelijk is, doordat de uitkering inmiddels is beëindigd, dan kan het college besluiten de uitkering over een periode die in het verleden ligt te herzien.

Artikel 5.

Duur van de maatregel, recidive en cumulatie

1. Een maatregel bedoeld in artikel 18, tweede lid, van de wet vindt plaats:
 - a. voor de duur van één kalendermaand, wanneer sprake is van een eerste verwijtbare gedraging;
 - b. voor de duur van twee kalendermaanden, wanneer sprake is van een tweede verwijtbare gedraging van dezelfde of een hogere categorie binnen vierentwintig maanden na de eerste als verwijtbaar aangemerkte gedraging.
2. Het college kan bij een derde en volgende verwijtbare gedraging van dezelfde of een hogere categorie binnen 24 maanden na de laatste als verwijtbaar aangemerkte gedraging de maatregel voor onbepaalde duur opleggen, rekening houdend met de ernst van de gedraging, de mate van verwijtbaarheid en de individuele omstandigheden van de belanghebbende.
3. In afwijking van het eerste lid kan het college in bijzondere gevallen de maatregel opleggen voor een langere of voor onbepaalde duur, als de ernst van de gedraging, de mate van verwijtbaarheid en de omstandigheden van de belanghebbende daartoe aanleiding geven.
4. Indien een belanghebbende zich tegelijkertijd schuldig maakt aan verschillende gedragingen die het niet nakomen van een verplichting als genoemd in artikel 2, eerste lid, inhouden, wordt voor het bepalen van de hoogte en duur van de maatregel uitgegaan van de gedraging waarop de zwaarste maatregel is gesteld.

Artikel 6.
Heroverweging

1. Een besluit tot het opleggen van een maatregel voor een periode van langer dan drie maanden dan wel voor onbepaalde tijd, wordt door het college binnen drie maanden na het begin van de tenuitvoerlegging van dit besluit heroverwogen.
2. Het college doet uiterlijk twee weken na afloop van de in het eerste lid genoemde termijn mededeling van zijn besluit met betrekking tot de voortzetting van de verlaging.
3. De maatregel wordt gestaakt met ingang van de vierde maand volgend op de tenuitvoerlegging van het besluit tot verlaging als niet binnen de eerste lid genoemde termijn een heroverweging van het besluit heeft plaatsgevonden.

Hoofdstuk 2.

Geen of onvoldoende medewerking verlenen aan het verkrijgen of behouden van algemeen geaccepteerde arbeid

Artikel 7.
Indeling in categorieën

Gedragingen van belanghebbenden waardoor de verplichting op grond van artikel 9 van de wet niet of onvoldoende is nagekomen, worden onderscheiden in de volgende categorieën:

1. Eerste categorie:
 - a. Het niet als werkzoekende geregistreerd zijn of blijven bij het Centrum voor Werk en Inkomen (CWI).
 - b. Het later terugkeren van vakantie dan ingevolge artikel 13, eerste lid, onder d, van de wet is toegestaan, terwijl men niet is vrijgesteld van de arbeidsverplichtingen.
2. Tweede categorie
 - a. Het blijf geven van tekortschietend besef van verantwoordelijkheid voor de voorziening in het bestaan.
 - b. Het niet naar vermogen trachten algemeen geaccepteerde arbeid in dienstbetrekking te verkrijgen.
 - c. Het niet of onvoldoende nakomen van de verplichting tot gebruik maken van geboden voorzieningen, waaronder begrepen:
 1. Het niet of onvoldoende meewerken aan een onderzoek naar de mogelijkheden tot arbeidsinschakeling, scholing, zelfstandige maatschappelijke participatie of het niet houden aan de verplichtingen zoals deze zijn bepaald in artikel 6 van de Reïntegratieverordening, voor zover dit niet heeft geleid tot het geen doorgang vinden of tot voortijdige beëindiging van het reïntegratietraject.
 2. Het niet ondertekenen of het niet aan burgemeester en wethouders verstrekken van een trajectplan, gericht op het vergroten van de mogelijkheden tot inschakeling in het arbeidsproces.
 3. Het niet dan wel niet-tijdig voldoen aan een oproep om, in verband met de inschakeling van arbeid, op een aangegeven plaats en tijd te verschijnen.
3. Derde categorie:
 - a. Het niet aanvaarden van algemeen geaccepteerde arbeid.
 - b. Het door eigen toedoen niet (volledig) verkrijgen of behouden van arbeid in dienstbetrekking
 - c. Het niet of onvoldoende nakomen van de verplichting tot gebruik maken van geboden reïntegratievoorzieningen, waaronder begrepen het niet of onvoldoende meewerken aan een onderzoek naar de mogelijkheden tot arbeidsinschakeling, scholing, zelfstandige maatschappelijke participatie of het niet houden aan de verplichtingen zoals deze zijn bepaald in artikel 6 van de Reïntegratieverordening, als dit heeft geleid tot het geen doorgang vinden of tot voortijdige beëindiging van het reïntegratietraject.

Artikel 8.

De hoogte en duur van de maatregel

1. Onverminderd artikel 2, tweede lid, wordt de maatregel vastgesteld op:
 - a. bij gedragingen van de eerste categorie gedurende één maand tien (10) procent van de bijstandsnorm;
 - b. bij gedragingen van de tweede categorie gedurende één maand twintig (20) procent van de bijstandsnorm;
 - c. bij gedragingen van de derde categorie gedurende één maand honderd (100) procent van de bijstandsnorm;

Hoofdstuk 3.**Niet nakomen van de inlichtingenplicht***Artikel 9.*

Te laat verstrekken van gegevens

Indien een belanghebbende de verplichting op grond van artikel 17 van de wet niet is nagekomen door informatie die van belang is voor de verlening van bijstand of de voortzetting daarvan niet binnen de door het college daartoe gestelde termijn te verstrekken, wordt met toepassing van artikel 54 van de wet een maatregel opgelegd van vijf procent van de bijstandsnorm gedurende één maand, onverminderd artikel 2, tweede lid.

Artikel 10.

Verstrekken van onjuiste of onvolledige inlichtingen met gevolgen voor de bijstand

1. Indien het niet of niet behoorlijk nakomen van de inlichtingenplicht bedoeld in artikel 17 van de wet heeft geleid tot het ten onrechte of tot een te hoog bedrag verlenen van bijstand, wordt de maatregel afgestemd op de hoogte van het benadelingsbedrag.
2. Onverminderd artikel 2, tweede lid, wordt de maatregel op de volgende wijze vastgesteld:
 - a. bij een benadelingsbedrag tot EUR 1.000,00: 10% van de bijstandsnorm gedurende één maand;
 - b. bij een benadelingsbedrag van EUR 1.000,00 tot EUR 2.000,00: 20% van de bijstandsnorm gedurende één maand;
 - c. bij een benadelingsbedrag van EUR 2.000,00 tot EUR 4.000,00: 40% van de bijstandsnorm gedurende één maand;
 - d. bij een benadelingsbedrag van EUR 4.000,00 of meer: 100% van de bijstandsnorm gedurende één maand.

Artikel 11.

Verstrekken van onjuiste of onvolledige inlichtingen zonder gevolgen voor de bijstand

Indien het niet of niet behoorlijk nakomen van de inlichtingenplicht bedoeld in artikel 17 van de wet niet heeft geleid tot het ten onrechte of tot een te hoog bedrag verlenen van bijstand, bedraagt de maatregel, onverminderd artikel 2, tweede lid, vijf procent van de bijstand gedurende één maand.

Artikel 12.

Zeer ernstige misdragingen

Indien een belanghebbende zich zeer ernstig misdraagt tegenover het college of zijn ambtenaren, onder omstandigheden die rechtstreeks verband houden met de uitvoering van de wet, als bedoeld in artikel 18, tweede lid van de wet, wordt onverminderd artikel 2, tweede lid, een maatregel opgelegd van minimaal twintig procent van de bijstandsnorm gedurende één maand.

**Hoofdstuk 4.
Slotbepalingen**

Artikel 13
Beleid

Het college kan ten behoeve van de uitvoering van deze verordening nadere regels vaststellen.

Artikel 14.
Hardheidsclausule

Het college kan in bijzondere gevallen ten gunste van de belanghebbende afwijken van de bepalingen in deze verordening, indien toepassing van de verordening tot onbillijkheden van overwegende aard leidt.

Artikel 15.
Beslissing van het college in gevallen waarin de verordening niet voorziet

In gevallen, de uitvoering van deze verordening betreffende, waarin deze verordening niet voorziet, beslist het college.

Artikel 16.
Citeertitel

Deze verordening kan worden aangehaald als de "Afstemmingsverordening WWB Noordoostpolder".

Artikel 17.
Inwerkingtreding

Deze verordening treedt in werking op 1 september 2004

Aldus vastgesteld in de openbare raadsvergadering

van 1 juli 2004,

De griffier,

De voorzitter,

TOELICHTING AFSTEMMINGSVERORDENING WWB NOORDOOSTPOLDER**Algemeen***De regeling in de Wet werk en bijstand*

Met de inwerkingtreding van de WWB komt het systeem van boeten en maatregelen van de Algemene bijstandswet (de artikelen 14 tot en met 14f, nader uitgewerkt in het Maatregelenbesluit en Boetebesluit) te vervallen. In plaats daarvan zullen gemeenten zelf hun sanctiebeleid moeten gaan vormgeven. De WWB kent slechts één soort sanctie: het verlagen van de uitkering. De boete als sanctie voor uitkeringsgerechtigden die hun inlichtingenplicht hebben geschonden, verdwijnt.

Artikel 18 WWB bevat de opdracht aan gemeenten om een maatregelenbeleid in een verordening vast te leggen. Dit artikel luidt:

1. Het college stemt de bijstand en de daaraan verbonden verplichtingen af op de omstandigheden, mogelijkheden en middelen van de belanghebbende.
2. Indien de belanghebbende naar het oordeel van het college tekortschietend besef van verantwoordelijkheid betoont voor de voorziening in het bestaan dan wel de uit deze wet dan wel de artikelen 28, tweede lid, of 29, eerste lid, van de Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen voortvloeiende verplichtingen niet of onvoldoende nakomt, waaronder begrepen het zich jegens het college zeer ernstig misdragen, verlaagt het college overeenkomstig de verordening, bedoeld in artikel 8, eerste lid, onderdeel b, de bijstand of de langdurigheidstoelage. Van een verlaging wordt afgezien indien elke vorm van verwijtbaarheid ontbreekt.
3. Het college heroverweegt een besluit als bedoeld in het tweede lid binnen een door hem te bepalen termijn die ten hoogste drie maanden bedraagt.
4. Bij de toepassing van het eerste lid wordt onder belanghebbende mede verstaan het gezin.

In het eerste lid van artikel 18 wordt gesproken over het afstemmen van de bijstand en de daaraan verbonden verplichtingen op de omstandigheden, mogelijkheden en middelen van de belanghebbende. In deze bepaling wordt benadrukt dat het vaststellen van de hoogte van de uitkering en de daaraan verbonden verplichtingen voor de uitkeringsgerechtigden maatwerk is, waarbij recht wordt gedaan aan de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van uitkeringsgerechtigden. In tweede lid wordt een directe koppeling gelegd tussen de rechten en verplichtingen van uitkeringsgerechtigden: het recht op een uitkering is altijd verbonden aan de plicht zich in te zetten om weer onafhankelijk van de uitkering te worden. Dit betekent dat de vaststelling van de hoogte van de uitkering niet alleen afhangt van de toepasselijke uitkeringsnorm en de beschikbare middelen van de belanghebbende, maar ook van de mate waarin de opgelegde verplichtingen worden nagekomen. Wanneer het college tot het oordeel komt dat een bijstandsgerechtigde zijn verplichtingen niet of in onvoldoende mate nakomt, wordt de uitkering verlaagd. Er is dus geen sprake van een bevoegdheid, maar van een verplichting. Alleen wanneer iedere vorm van verwijtbaarheid ontbreekt, ziet het college af van een dergelijke verlaging. Verlaging van de uitkering moet plaatsvinden in overeenstemming met een door de gemeenteraad vast te stellen verordening. Dit is de afstemmingsverordening.

De term 'maatregel'

Het verlagen van de bijstand op grond van het feit dat de belanghebbende zijn verplichtingen niet of in onvoldoende mate is nagekomen, wordt in de terminologie van de WWB aangeduid als het afstemmen van de uitkering op de mate waarin de belanghebbende de opgelegde verplichtingen nakomt. Met begrip 'afstemmen' wordt het uitgangspunt van de WWB benadrukt dat rechten en plichten één kant van dezelfde medaille vormen. Zonder dat uitgangspunt los te laten, gebruiken wij in deze verordening de term "het opleggen van een maatregel" om het verlagen van de bijstand vanwege het niet of onvoldoende nakomen van verplichtingen aan te duiden. Daarmee wordt niet alleen aangesloten bij het spraakgebruik dat sinds de Wet Boeten en Maatregelen gangbaar is, maar wordt ook het sanctionerende karakter ervan benadrukt.

De relatie met de reïntegratieverordening

Gelijktijdig met deze verordening is ook de reïntegratieverordening vastgesteld. In deze verordening is vastgelegd hoe wij de cliënten ondersteunen bij de arbeidsinschakeling en hoe wij omgaan met het aanbieden van voorzieningen gericht op arbeidsinschakeling. De algemene verplichting staat in de wet genoemd. Gemeenten kunnen deze verplichting echter ook nader specificeren (invullen met specifieke voorzieningen) en de specificaties in de beschikking vastleggen. In de reïntegratieverordening is aandacht geschonken aan de voorzieningen die de gemeente kan inzetten. De vertaling daarvan vindt plaats in de individuele beschikking. Indien een cliënt de verplichtingen niet nakomt, leidt dit in beginsel tot een maatregel, waarvoor de basis is gelegd in de afstemmingsverordening.

De relatie met de handhavingsverordening

Het opleggen van een maatregel gaat vaak gepaard met het ten onrechte verstrekt hebben van bijstand. Ten onrechte verstrekte bijstand dient in beginsel door de cliënt te worden terugbetaald. Deze verordening heeft geen betrekking op terugbetaling van ten onrechte ontvangen bijstand, maar uitsluitend op de sanctie die wordt opgelegd. Terugvordering wordt nader geregeld in de handhavingsverordening.

ARTIKELGEWIJZE TOELICHTING*Artikel 1.*

De begrippen die in de verordening worden gebruikt hebben een gelijklopende betekenis als de omschrijving in de WWB en AWB.

Artikel 2.

Eerste lid

De WWB verbindt aan het recht op een bijstandsuitkering de volgende verplichtingen:

1. Het tonen van voldoende besef van verantwoordelijkheid voor de voorziening in het bestaan (artikel 18, tweede lid).
2. De plicht tot arbeidsinschakeling (artikel 9). Deze plicht bestaat uit twee soorten verplichtingen:
 - de plicht om naar vermogen algemeen geaccepteerde arbeid te verkrijgen en deze aanvaarden; en
 - de plicht gebruik te maken van een door het college aangeboden voorziening gericht op ondersteuning bij arbeidsinschakeling. Deze verplichtingen zullen nader moeten worden uitgewerkt in specifieke verplichtingen die zijn toegesneden op de situatie en mogelijkheden van de bijstandsgerechtigde. De reïntegratieverordening die elke gemeente moet opstellen, vormt de juridische basis voor opleggen van deze specifieke verplichtingen. Deze verplichtingen zullen in het besluit tot het verlenen van bijstand moeten worden neergelegd.
3. De informatieplicht (artikel 17, eerste lid). Op een uitkeringsgerechtigde rust de verplichting aan het college op verzoek of onverwijld uit eigen beweging mededeling te doen van alle feiten en omstandigheden waarvan hem redelijkerwijs duidelijk moet zijn dat zij van invloed kunnen zijn op zijn arbeidsinschakeling of het recht op bijstand.
4. De medewerkingsplicht (artikel 17, tweede lid). Dit is de plicht van uitkeringsgerechtigden om desgevraagd het college de medewerking te verlenen die redelijkerwijs nodig is voor de uitvoering van de wet. De medewerkingsplicht kan uit allerlei concrete verplichtingen bestaan, zoals bijvoorbeeld:
 - het toestaan van huisbezoek;
 - het meewerken aan een psychologisch onderzoek.

Artikel 18, tweede lid, noemt een gedraging die in ieder geval een schending van de medewerkingsplicht inhoudt: 'het zich jegens het college zeer ernstig misdragen'.

De Wet SUWI legt ook verplichtingen op aan uitkeringsgerechtigden. Het betreft de verplichting om alle gevraagde gegevens en bewijsstukken aan de Centrale organisatie werk en inkomen te verstrekken die nodig zijn voor de beslissing door het college (artikel 28, tweede lid Wet SUWI) en de verplichting om op verzoek of onverwijld uit eigen beweging alle feiten en omstandigheden mee te delen aan de Centrale organisatie werk en inkomen, waarvan hem redelijkerwijs duidelijk moet zijn dat zij van invloed kunnen zijn op het recht op bijstand, het geldend maken van het recht bijstand of de hoogte of de duur van de bijstand.

Tweede lid

In de maatregelenverordening zijn voor allerlei gedragingen die een schending van een verplichting betekenen, standaardmaatregelen vastgesteld in de vorm van een vaste (percentuele) verlaging van de bijstandsnorm.

In het tweede lid is de hoofdregel neergelegd: het college dient een op te leggen maatregel af te stemmen op de individuele omstandigheden van de belanghebbende en de mate van verwijtbaarheid. Deze bepaling brengt met zich mee dat het college bij elke op te leggen maatregel zal moeten nagaan of gelet op de individuele omstandigheden van de betrokken uitkeringsgerechtigde afwijking van de hoogte en de duur van de voorgeschreven standaardmaatregel geboden is. Afwijking van de standaardmaatregel kan zowel een verzwaring als een matiging betekenen.

Dit betekent dat het college bij het beoordelen of een maatregel moet worden opgelegd, en zo ja welke, telkens de volgende drie stappen moet doorlopen:

Stap 1: vaststellen van de ernst van de gedraging.

Stap 2: vaststellen van de verwijtbaarheid.

Stap 3: vaststellen van de omstandigheden van de uitkeringsgerechtigde.

De ernst van de gedraging komt tot uitdrukking in het standaardpercentage waarmee de bijstand wordt verlaagd. Wat betreft de beoordeling van de mate van verwijtbaarheid wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 3.

Matiging van de opgelegde maatregel wegens persoonlijke omstandigheden kan bijvoorbeeld in de volgende gevallen aan de orde zijn:

- bijzondere financiële omstandigheden van de belanghebbende, zoals hoge woonlasten of andere vaste lasten of uitgaven van bijzondere aard waarvoor geen financiële tegemoetkoming mogelijk is;
- sociale omstandigheden, gezinnen met kinderen bijvoorbeeld;

Artikel 3.

Eerste lid

Het afzien van het opleggen van een maatregel 'indien elke vorm van verwijtbaarheid' ontbreekt, is geregeld in artikel 18, tweede lid, WWB. De maatregel heeft als doel het gedrag van betrokkene te corrigeren. Indien verwijtbaarheid ontbreekt kan een dergelijk middel dan ook niet aan de orde zijn. Het college kan in beleidsregels neerleggen hoe het van plan is om te gaan met de beoordeling van de verwijtbaarheid, door bijvoorbeeld aan te geven welke gedragingen in principe altijd verwijtbaar worden geacht en welke gedragingen in beginsel nooit. Ook kan in beleidsregels worden vastgelegd in welke gevallen sprake is of kan zijn van verzachtende omstandigheden.

Een andere reden om af te zien van het opleggen van een maatregel is dat de gedraging te lang geleden heeft plaatsgevonden (verjaring). Omwille van de effectiviteit ('lik op stuk') is het nodig dat een maatregel spoedig nadat de gedraging heeft plaatsgehad, wordt opgelegd. Om deze reden wordt onder b. geregeld dat het college geen maatregelen opgelegd voor gedragingen die langer dan één jaar geleden hebben plaatsgevonden.

Voor gedragingen die een schending van de informatieplicht inhouden en als gevolg waarvan ten onrechte bijstand is verleend of een te hoog bedrag aan bijstand is verleend, geldt in de verordening een verjaringstermijn van vijf jaar. Met deze termijn wordt aangesloten bij de termijn die staat in artikel 14e van de Algemene bijstandswet in verband met het opleggen van een boete wegens niet-nakoming van de informatieplicht. Een termijn van vijf jaar ligt voor de hand gelet op de ernst van de gedraging (fraude) en gelet op het feit dat de gemeente vaak tijd nodig zal hebben om de omvang van de fraude (het benadelingsbedrag) vast te stellen.

Tweede lid

Soms kunnen er zwaarwegende argumenten zijn om van de tenuitvoerlegging van een overigens gerechtvaardigde verlaging af te zien. Het betreft dan argumenten die met de reden van de verlaging niets van doen hebben. Deze zijn immers bij de vaststelling van de hoogte en de duur van de verlaging al meegewogen.

Men kan hierbij denken aan situaties waarin sprake is van een zodanige samenloop van omstandigheden dat deze, als de verlaging wel zou worden uitgevoerd, tot gevolg hebben dat de belanghebbende als gevolg van de verlaging in een ernstige financiële noodsituatie komt, waardoor bijvoorbeeld onmiddellijke huisuitzetting dreigt of een pas begonnen schuld-saneringstraject wordt gefrustreerd. Het moet als gezegd gaan om een noodsituatie die het gevolg is van de individuele omstandigheden van de belanghebbende. Het ontstaan van een betalings- of huurachterstand of een tijdelijke opschorting van een schuldsanering zijn op zichzelf geen redenen om van het opleggen van een verlaging af te zien. Evenmin kan het enkele feit dat de belanghebbende als gevolg van de verlaging tijdelijk een inkomen lager dan de beslagvrije voet ontvangt voldoende reden zijn om van de tenuitvoerlegging van een verlaging af te zien. De financiële noodsituatie mag ook niet het gevolg zijn van de verwijtbare gedraging. Als iemand door verwijtbaar ontslag in ernstige financiële nood komt te verkeren, kan dat nooit een reden zijn om van de oplegging van de verlaging af te zien. De omstandigheden zijn immers het gevolg van het verwijtbare gedrag.

Afzien van de uitvoering van een verlaging kan ook plaatsvinden als er sprake is van een verlaging wegens herhaald verwijtbaar gedrag. Bij elke nieuwe verlaging of heroverweging moet dus opnieuw worden beoordeeld of zich dringende redenen voordoen.

In de beschikking worden wel hoogte en duur van de verlaging vastgesteld en wordt meegedeeld om welke dringende redenen van tenuitvoerlegging wordt afgezien. De verlaging telt bij de vaststelling van eventuele recidive en volharding dus gewoon mee.

Derde lid

Het doen van een schriftelijke mededeling dat het college afziet van het opleggen van een maatregel wegens dringende redenen is van belang in verband met eventuele recidive.

Overigens is in het individuele gevallen altijd mogelijk af te zien van het opleggen van een maatregel en in plaats daarvan een waarschuwing te geven. In dat geval wordt gebruik gemaakt van het eerste lid, onderdeel a (afzien van een maatregel omdat elke vorm van verwijtbaarheid ontbreekt) of het tweede lid (afzien van een maatregel omdat daarvoor dringende redenen aanwezig zijn).

*Artikel 4***Eerste lid**

Het opleggen van een maatregel vindt plaats door het verlagen van de uitkering. Verlaging van de uitkering kan in beginsel op twee manieren:

- met terugwerkende kracht, door middel van een herziening van de uitkering; of
- door middel van verlaging van het uitkeringsbedrag in de eerstvolgende maand(en).

Het verlagen van de uitkering die in de nabije toekomst wordt verstrekt, is de gemakkelijkste methode. De gemeente hoeft in dat geval niet over te gaan tot herziening van de bijstand en het te veel betaalde bedrag aan bijstand terug te vorderen. Om die reden is in dit lid vastgelegd dat een maatregel wordt opgelegd met ingang van de eerstvolgende kalendermaand, waarbij wordt uitgegaan van de voor die maand geldende bijstandsnorm.

Tweede lid

Indien na beëindiging van de bijstand blijkt dat alsnog een maatregel moet worden opgelegd kan de gemeente de bijstand verlagen door deze met terugwerkende kracht te herzien. Het teveel betaalde bedrag moet dan worden teruggevorderd.

Artikel 5.

Eerste lid

Indien binnen één jaar na een eerste verwijtbare gedraging sprake is van een herhaling van de verwijtbare gedraging, wordt de grotere mate van verwijtbaarheid tot uitdrukking gebracht in een verdubbeling van de duur van de maatregel. Met eerste verwijtbare gedraging wordt de eerste gedraging verstaan die aanleiding is geweest tot een maatregel, ook indien de maatregel wegens dringende redenen niet is geëffectueerd. Voor het bepalen van de aanvang van de termijn van 12 maanden, geldt het tijdstip waarop het besluit waarmee de maatregel is opgelegd, bekend is gemaakt.

Tweede lid

Indien er binnen een periode van 24 maanden drie maal sprake is verwijtbare gedragingen kan de periode waarover een maatregel wordt opgelegd voor onbepaalde tijd worden verlengd. De gemeente zal overigens steeds na een periode van drie maanden de beslissing moeten heroverwegen. Zie hiervoor ook de toelichting bij artikel 6.

Derde lid

Voor de toelichting hierop wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 2, lid 2.

Vierde lid

De regeling voor de samenloop van gedragingen heeft betrekking op verschillende gedragingen van een bijstandsgerechtigde die (min of meer) gelijktijdig plaatsvinden. De regeling geldt dus niet voor een bepaalde gedraging die verschillende schendingen van verplichtingen met zich meebrengt.

Indien sprake is van schending van meerdere verplichtingen door één gedraging, dan dient voor het toepassen van de maatregel te worden uitgegaan van de gedraging waarop de zwaarste maatregel van toepassing is.

Artikel 6.

Eerste lid

Artikel 18, derde lid, WWB schrijft voor dat het college een verlaging moeten heroverwegen binnen uiterlijk drie maanden. Deze heroverweging kan achterwege blijven als de verlaging voor een periode van ten hoogste drie maanden is opgelegd.

Binnen drie maanden na de beschikking tot verlaging voor onbepaalde duur moet het college beginnen met het onderzoek in het kader van de heroverweging. Dit onderzoek kan in sommige gevallen schriftelijk plaatsvinden, afhankelijk van de aard van de verplichting of gedraging. Zo kan, bijvoorbeeld wanneer het gaat om het al dan niet nakomen van de sollicitatieplicht, worden volstaan met het opvragen van schriftelijke bewijzen waaruit blijkt dat de belanghebbende inmiddels aan de sollicitatieplicht is gaan voldoen. In andere gevallen zal het noodzakelijk zijn om de belanghebbende op te roepen. Als de belanghebbende de gevraagde gegevens niet overlegt of geen gehoor geeft aan oproepen, dan vindt heroverweging plaats op basis van de dan bekende gegevens.

Tweede lid

De heroverweging resulteert in een beschikking. Het resultaat van de heroverweging kan zijn:

- De belanghebbende laat blijken zich inmiddels niet langer schuldig te maken aan de verwijtbare gedraging waarvoor de verlaging was opgelegd. In dat geval zal de verlaging worden herzien met ingang van het moment waarop van verder verwijtbaar gedrag geen sprake meer is.
- de belanghebbende maakt aannemelijk dat hij zich voortaan aan de opgelegde verplichtingen zal houden. In dat geval wordt niet langer een maatregel opgelegd.
- De maatregel wordt voortgezet als de belanghebbende zich ook ten tijde van de heroverweging nog steeds aan de verwijtbare gedraging schuldig maakt. De voortzetting kan, afhankelijk van de omstandigheden, mate van verwijtbaarheid en ernst van de gedraging, plaatsvinden voor bepaalde of onbepaalde duur. Bij voortzetting voor onbepaalde duur moet binnen uiterlijk drie maanden opnieuw heroverweging plaatsvinden.

Derde lid

Indien er niet tijdig een heroverweging plaatsvindt vervalt de maatregel. Hiermee wordt voor de belanghebbende rechtzekerheid ingebouwd, dat tijdig een heroverweging plaatsvindt.

Artikel 7.

De gedragingen die verband houden met het geen of onvoldoende medewerking verlenen aan het verkrijgen of behouden van algemeen geaccepteerde arbeid, worden in drie categorieën onderscheiden. Hierbij is de ernst van de gedraging het onderscheidende criterium. Een gedraging wordt ernstiger geacht naarmate de gedraging concretere gevolgen heeft voor het niet verkrijgen of behouden van betaalde arbeid.

Eerste categorie:

onderdeel a, betreft de formele verplichting om zich als werkzoekende in te schrijven bij het CWI en ingeschreven te doen blijven.

Onderdeel b betreft de verplichting om niet langer dan binnen de wet is toegestaan in het buitenland te verblijven.

Tweede categorie:

Onderdeel a heeft betrekking op de verplichting om voldoende besef van verantwoordelijkheid te tonen voor de voorziening in het bestaan. Dit geldt reeds voordat een bijstandsuitkering wordt aangevraagd. Dit betekent dat wanneer iemand in de periode voorafgaand aan de bijstandaanvraag een tekortschietend besef van verantwoordelijkheid heeft getoond, waardoor hij niet langer beschikt over de middelen om in de kosten van het bestaan te voorzien en als gevolg daarvan een bijstandsuitkering aanvraagt, de gemeente bij de toekenning van de bijstand hiermee rekening kan houden door het opleggen van een maatregel.

Een tekortschietend besef van verantwoordelijkheid kan uit allerlei gedragingen blijken, zoals:

- een onverantwoorde besteding van vermogen;
- geen of te late aanvraag doen voor een voorliggende voorziening;
- het niet nakomen van aan de bijstand verbonden verplichtingen.
- Het verspelen van het recht op een voorliggende voorziening, bijvoorbeeld een ww uitkering, door de daaraan verbonden verplichtingen niet of niet voldoende na te komen. In deze situatie moet onderzocht worden waarom het recht op de voorliggende voorziening is vervallen. De maatregel die vervolgens opgelegd wordt is gelijk aan de maatregel die volgt als iemand aan de bijstand verbonden verplichtingen niet nakomt. Uit oogpunt van rechtsgelijkheid dienen bijstands gerechtigden gelijk te worden behandeld. Het enkele feit dat een andere instantie een andere (=zwaardere) maatregel hanteert dan de gemeente, is geen reden voor het opleggen van een zwaardere maatregel.

Onderdeel b en c betreffen de verplichting tot een actieve opstelling op de arbeidsmarkt, de eigen verantwoordelijkheid van de belanghebbende om bijvoorbeeld voldoende te solliciteren en te voldoen aan een oproep of mee te werken aan een onderzoek.

Onderdeel c.3 betreft de verplichting om het individuele activeringsplan, het trajectplan, te ondertekenen. Het trajectplan wordt als bijlage bij het besluit tot toekenning of voortzetting van de bijstand meegestuurd.

Derde categorie

Hierbij gaat het om het niet aanvaarden van algemeen geaccepteerde arbeid alsmede door eigen toedoen voorafgaand aan de aanvraag algemeen geaccepteerde arbeid niet behouden dan wel tijdens de bijstand deeltijdarbeid niet behouden.

Onderdeel c heeft betrekking op gedragingen die direct een aanleiding vormen tot een beroep op bijstand of het zonder noodzaak langer voortduren daarvan. Het gaat hier om het stellen van niet verantwoorde beperkingen ten aanzien van de aanvaardbare arbeid en om gedragingen die de kansen op arbeidsinschakeling verminderen. Voorbeelden van deze categorie zijn negatieve gedragingen bij sollicitaties en onvoldoende meewerken aan het opgestelde trajectplan waaronder ook sociale activering verplicht kan worden gesteld.

Artikel 8.

Deze bepaling bevat de standaardmaatregelen voor de drie categorieën van gedragingen die verband houden met het geen of onvoldoende medewerking verlenen aan het verkrijgen of behouden van algemeen geaccepteerde arbeid. De percentages waarmee de bijstand wordt verlaagd, zijn voor een deel overgenomen uit het Maatregelenbesluit. In een aantal situatie is een hoger percentage vastgesteld om meer aan te sluiten bij de uitgangspunt van de WWB, werk boven inkomen.

Artikel 9.

Indien een cliënt de voor de verlening van de bijstand van belang zijnde gegevens of gevorderde bewijsstukken niet op tijd verstrekt, kan het college het recht op bijstand opschorten (artikel 54, eerste lid, WWB). Het college geeft de cliënt vervolgens een termijn waarbinnen hij zijn verzuim kan herstellen (de hersteltermijn).

Wordt de gevraagde informatie niet binnen de gestelde termijn aan de gemeente verstrekt, dan kan het college bijstand stopzetten (het intrekken van het besluit tot toekenning van de bijstand). Worden de gevraagde gegevens wél binnen de hersteltermijn verstrekt, wordt de bijstand voortgezet, maar wordt tevens een maatregel opgelegd. Dit lid regelt de hoogte van de maatregel.

*Artikel 10.***Eerste lid**

In artikel 17, eerste lid, WWB is bepaald dat belanghebbende op verzoek of onverwijld uit eigen beweging mededeling doet van alle feiten en omstandigheden waarvan hem redelijkerwijs duidelijk moet zijn dat zij van invloed kunnen zijn op zijn arbeidsinschakeling of het recht op bijstand. De ernst van de gedraging komt tot uitdrukking in de hoogte van het benadelingsbedrag. Dat is het door de gemeente te veel betaalde bedrag aan bijstand.

Tweede lid

De maatregel wegens het niet of niet behoorlijk nakomen van de inlichtingenplicht bedoeld in artikel 17 van de WWB wordt afhankelijk gesteld van de hoogte van het bedrag aan bijstand dat als gevolg van de schending van die verplichting ten onrechte of te veel aan de belanghebbende is betaald.

De maatregel wordt in principe toegepast op de toekomstige bijstandsuitkering van de belanghebbende.

Artikel 11.

In dit artikel wordt de zogeheten 'nulfraude' geregeld: het verstrekken van onjuiste of onvolledige inlichtingen, zonder dat deze gedraging gevolgen heeft voor de hoogte van de bijstand. Voorbeelden van nulfraude zijn het niet opgeven van een vermogensbestanddeel onder de vermogensgrens of het niet melden van vrijwilligerswerk.

Artikel 12.

Onder de term 'zeer ernstige misdragingen' kunnen diverse vormen van agressie worden verstaan, zij het dat er sprake moet zijn van verwijtbaarheid en van gedrag dat in het normale menselijke verkeer in alle gevallen als onacceptabel kan worden beschouwd.

Gemeenten kunnen uitsluitend een maatregel opleggen indien er een verband bestaat tussen de ernstige misdrijving en (mogelijke) belemmeringen voor de gemeente bij het vaststellen van het recht op een uitkering. Vandaar dat in dit artikel wordt bepaald dat de zeer ernstige misdrijvingen moeten hebben plaatsgevonden onder omstandigheden die rechtstreeks verband houden met de uitvoering van WWB.

In artikel 18, tweede lid, wordt gesproken over 'het zich jegens het college zeer ernstig misdragen'. Dit betekent dat alleen (zeer) agressief gedrag tegenover leden van het college en hun ambtenaren aanleiding zijn voor het opleggen van een maatregel.

Er kan dus geen maatregel worden opgelegd als een klant zich agressief heeft gedragen tegenover een medewerker van een andere organisatie die belast is met de uitvoering van de WWB (bijvoorbeeld een reïntegratiebedrijf). Het is dat geval wellicht wel mogelijk om een maatregel op te leggen wegens het niet of onvoldoende gebruikmaken van een voorziening gericht op arbeidsinschakeling (artikel 7, tweede lid, van deze verordening).

Bij het vaststellen van de maatregel in de situatie dat een uitkeringsgerechtigde zich ernstig heeft misdragen, zal gekeken moeten worden naar de ernst van de gedraging, de mate van verwijtbaarheid en de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene.

Wat betreft het vaststellen van de ernst van de gedraging, kunnen de volgende vormen van agressief gedrag in een oplopende reeks (steeds ernstiger) worden onderscheiden:

- verbaal geweld (schelden);
- discriminatie;
- intimidatie (uitoefenen van psychische druk);
- zaakgericht fysiek geweld (vernielingen);
- mensgericht fysiek geweld;
- combinatie van agressievormen.

Voor het bepalen van verwijtbaarheid van de misdraging zal gekeken moeten worden naar de omstandigheden waaronder de misdraging heeft plaatsgehad.

In dit verband is het relevant een onderscheid te maken tussen instrumenteel geweld en frustratiegeweld. Van instrumenteel geweld is sprake als iemand het toepassen van geweld bewust gebruikt om een bepaald doel te bereiken (bijvoorbeeld het verkrijgen van een uitkering). Agressie die ontstaat door onmacht, ontevredenheid, onduidelijkheid en dergelijke kan worden aangeduid met frustratieagressie. Het zal duidelijk zijn dat de mate van verwijtbaarheid bij instrumenteel geweld in beginsel groter is dan bij frustratiegeweld.

Het opleggen van een maatregel staat geheel los van het doen van aangifte bij de politie. Het college legt een maatregel op, terwijl de functionaris tegen wie de agressie zich richtte aangifte kan doen bij de politie.

Het college kan nadere regels opstellen voor de uitvoering van dit artikel. Hierbij zal zoveel mogelijk worden aangesloten bij een (nog op te stellen) agressieprotocol.

Artikel 13 t/m 16

Deze artikelen behoeven geen nadere toelichting.

Artikel 17

De afstemmingsverordening moet in werking treden op dezelfde dag als de reïntegratieverordening. De Reïntegratieverordening is een op grond van artikel 8 eerste lid onder a TRW (Tijdelijke referendumwet) referendabel besluit is. Op grond van artikel 22 lid 2 TRW kan de inwerkingtreding van de reïntegratieverordening niet worden vastgesteld op een datum eerder dan zes weken na bekendmaking. De reïntegratieverordening wordt vastgesteld op 1 juli 2004 en treedt in werking op 1 september 2004. Voor de afstemmingsverordening geldt dezelfde termijn.

De raad van de gemeente Noordoostpolder,

gelezen het voorstel van burgemeester en wethouders van 11 mei 2004, no. 6529-1;

gelet op artikel 8, lid 1, sub c en artikel 30 van de Wet Werk en Bijstand,

overwegende dat moet worden vastgesteld voor welke categorieën de bijstandsnorm wordt verhoogd of verlaagd en op grond van welke criteria de hoogte van die verhoging of verlaging wordt bepaald,

B E S L U I T:

vast te stellen de: **Toeslagenverordening WWB Noordoostpolder**

Hoofdstuk 1.

Algemene bepalingen.

Artikel 1:

Begripsomschrijving.

1. In deze verordening wordt verstaan onder
 - a. de wet: de Wet Werk en Bijstand (Staatsblad 2003, nummer 375);
 - b. alleenstaande: de ongehuwde van 21 jaar tot 65 jaar die geen tot zijn last komende kinderen heeft en geen gezamenlijke huishouding voert met een ander tenzij het betreft een bloedverwant in de eerste graad of een bloedverwant in de tweede graad indien er bij één van de bloedverwanten in de tweede graad sprake is van zorgbehoefte;
 - c. alleenstaande ouder: de ongehuwde van 21 jaar tot 65 jaar die de volledige zorg heeft voor een of meer tot zijn last komende kinderen en geen gezamenlijke huishouding voert met een ander tenzij het betreft een bloedverwant in de eerste graad of een bloedverwant in de tweede graad indien er bij één van de bloedverwanten in de tweede graad sprake is van zorgbehoefte;
 - d. gehuwd: een persoon die gehuwd is of als partner geregistreerd en in de leeftijd van 21 tot 65 jaar;
 - e. kind: het in Nederland woonachtige eigen kind of stiefkind;
 - f. ten laste komend kind: het kind, jonger dan 18 jaar, voor wie de alleenstaande ouder of de gehuwde aanspraak op kinderbijslag kan maken;
 - g. belanghebbende: degene wiens belang rechtstreeks bij een besluit is betrokken;
 - h. woning: een woning, een woonwagen en een woonschip;
 - i. woonkosten:
 1. indien een huurwoning wordt bewoond, de op de aanvangsdatum van het lopende huursubsidietijdvak per maand geldende huurprijs als bedoeld in de Huursubsidiewet;
 2. indien een eigen woning wordt bewoond, de tot een bedrag per maand omgerekende som van de ten behoeve van de financiering van de woning verschuldigde hypotheekrente en de in verband met het in eigendom hebben van de woning te betalen zakelijke lasten, waarbij onder zakelijke lasten worden verstaan: de onderhoudskosten, het eigenaarsaandeel van de onroerende-zaak-belasting, de opstalverzekering en het eigenaarsaandeel van de waterschapslasten.

- j. netto minimumloon: het minimumloon per maand, genoemd in artikel 8, eerste lid, onderdeel a., van de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag, verhoogd met aanspraak op vakantiebijslag waarop een werknemer op grond van artikel 15 van die wet over dat minimumloon ten minste aanspraak kan maken, na aftrek van de daarvan in te houden loonbelasting en alle verplichte werknemersbijdragen en –heffingen; de loonbelasting en premies volksverzekeringen worden berekend overeenkomstig de bepalingen in artikel 37, tweede lid, van de wet.
- k. zorgbehoefte: er is sprake van zorgbehoefte indien een persoon die vanwege ziekte of een of meer stoornissen van lichamelijke, verstandelijke of geestelijke aard blijvend niet in staat is een eigen huishouding te voeren daar hij dagelijks is aangewezen op intensieve zorg van anderen. (Uitgangspunt is ANW, artikel 1, lid j.)
2. Als gehuwd of als echtgenoot wordt mede aangemerkt de ongehuwde van 21 tot 65 jaar, die met een persoon van 21 tot 65 jaar een gezamenlijke huishouding voert, tenzij het betreft een bloedverwant in de eerste graad of een bloedverwant in de tweede graad indien er bij één van de bloedverwanten in de tweede graad sprake is van een zorgbehoefte.
 3. Als ongehuwd wordt mede aangemerkt degene van 21 tot 65 jaar die duurzaam gescheiden leeft van de persoon met wie hij gehuwd is.
 4. Van een gezamenlijke huishouding is sprake indien twee personen van 21 tot 65 jaar hun hoofdverblijf in dezelfde woning hebben en zij blijf geven zorg te dragen voor elkaar door middel van het leveren van een bijdrage in de kosten van de huishouding dan wel anderszins.
 5. Een gezamenlijke huishouding wordt in ieder geval aanwezig geacht indien de belanghebbenden hun hoofdverblijf hebben in dezelfde woning en:
 - a. zij met elkaar gehuwd zijn geweest of in de periode van 2 jaar voorafgaande aan de aanvraag voor de verlening van bijstand als gehuwden zijn aangemerkt;
 - b. uit hun relatie een kind is geboren of erkenning heeft plaatsgevonden van een kind van de een door de ander;
 - c. zij zich wederzijds verplicht hebben tot een bijdrage aan de huishouding krachtens een geldend samenlevingscontract, of
 - d. zij op grond van een registratie worden aangemerkt als een gezamenlijke huishouding die naar aard en strekking overeenkomt met de gezamenlijke huishouding bedoeld in het vierde lid.

Hoofdstuk 2.

Categorieën.

Artikel 2:

Categorie-aanduidingen.

1. Voor belanghebbenden aan wie bijstand kan worden verleend, geldt een categorie-aanduiding.
2. De categorieën worden aangeduid als:
 - a. alleenstaande;
 - b. alleenstaande ouder;
 - c. gehuwde.

Hoofdstuk 3.**Criteria voor het verhogen van de bijstandsnorm.***Artikel 3:*

Toeslagen bij niet(-gehele) kostendeling van alleenstaanden en alleenstaande ouders van 21 jaar of ouder.

1. De bijstandsnorm wordt verhoogd met een toeslag indien de alleenstaande of de alleenstaande ouder, van 21 tot 65 jaar, hogere algemene noodzakelijke kosten van het bestaan heeft dan waarin de bijstandsnorm voorziet, als gevolg van het niet of niet geheel kunnen delen van deze kosten met een ander.
2. De toeslag als bedoeld in het eerste lid wordt voor een alleenstaande van 21 jaar, in wiens woning geen ander zijn hoofdverblijf heeft, vastgesteld op 0% van het netto minimumloon.
De toeslag als bedoeld in het eerste lid wordt voor de alleenstaande van 22 jaar, in wiens woning geen ander zijn hoofdverblijf heeft, vastgesteld op 10% van het netto minimumloon.
3. De toeslag als bedoeld in het eerste lid wordt voor de alleenstaande van 23 tot 65 jaar of de alleenstaande ouder van 21 tot 65 jaar, in wiens woning geen ander zijn hoofdverblijf heeft, bepaald op het in artikel 25, tweede lid, van de wet genoemde maximumbedrag; dit is maximaal 20% van het netto minimumloon.
4. De toeslag als bedoeld in het eerste lid bedraagt voor de alleenstaande en de alleenstaande ouder op wie het tweede en derde lid niet van toepassing is 10% van het netto minimumloon.
5. De noodzakelijke kosten van het bestaan kunnen worden gedeeld met een ander die in de woning zijn hoofdverblijf heeft, indien kan worden beschikt over een inkomen dat gelijk is of hoger is dan de vergoeding voor het levensonderhoud voor de studerende thuiswonende op grond van de Wet studiefinanciering 2000, vermeerderd met 10% van het netto minimumloon als bedoeld in artikel 33, lid 2, sub a van de wet.

Hoofdstuk 4.**Criteria voor het verlagen van de bijstandsnorm of de toeslag.***Artikel 4:*

Verlagen bijstandsnorm voor geheel of gedeeltelijk woningdelende echtparen.

1. De bijstandsnorm wordt lager vastgesteld indien het echtpaar van 21 tot 65 jaar lagere algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan heeft dan waarin de bijstandsnorm voorziet, als gevolg van het geheel of gedeeltelijk kunnen delen van deze kosten met een ander.
2. De verlaging als bedoeld in het eerste lid bedraagt voor het echtpaar op wie het eerste lid van toepassing is 10% van het netto minimumloon.
3. Artikel 3 lid 5 is van overeenkomstige toepassing.

Artikel 5:

Verlagen bijstandsnorm en/of toeslag als gevolg van de woonsituatie.

1. De bijstandsnorm en/of de toeslag wordt lager vastgesteld indien de alleenstaande, de alleenstaande ouder of de gehuwde van 21 tot 65 jaar lagere algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan heeft dan waarin de bijstandsnorm en/of de toeslag voorziet, als gevolg van de bewoning van een woning waaraan voor de betrokkene geen kosten zijn verbonden, waaronder begrepen het niet aanhouden van een woning.
2. De verlaging als bedoeld in het eerste lid bedraagt 18% van het netto minimumloon.

Artikel 6:
Anti-cumulatieartikel

1. Indien voor de belanghebbende een combinatie van een toeslag op grond van artikel 3 en één of meer verlagingen op grond van de artikelen 4 en 5 geldt, bedraagt de verlaging niet meer dan 25% van het netto minimumloon ten opzichte van de bijstandsnorm zoals die is vastgesteld in artikel 21 van de wet.

Artikel 7:

Verhoging of verlaging van de bijstandsnorm vindt plaats onverminderd het bepaalde in artikel 18, eerste lid, van de wet.

Artikel 8:

Burgemeester en wethouders zijn belast met de uitvoering van het bepaalde in deze verordening.

Hoofdstuk 5.

Slotbepalingen.

Artikel 9:

Deze verordening kan worden aangehaald als: "Toeslagenverordening WWB Noordoostpolder".

Artikel 10:

Deze verordening treedt in werking met ingang van 1 september 2004, onder gelijktijdige intrekking van de Bijstandsverordening 2002.

Aldus vastgesteld in de openbare raadsvergadering
van 1 juli 2004,
De griffier, De voorzitter,

TOELICHTING TOESLAGENVERORDENING**Algemeen**

Op grond van de Wet werk en bijstand (WWB) dient de gemeenteraad een verordening vast te stellen met betrekking tot het verhogen en verlagen van de norm als bedoeld in artikel 8, lid 1, onder c juncto artikel 30 WWB, de zogenaamde toeslagenverordening.

Hoofdstuk 3 van de WWB kent voor de algemene noodzakelijke kosten van het bestaan een systeem van basisnormen en toeslagen en verlagingen. De bijstandsnormen zijn geregeld in paragraaf 2, in de artikelen 20 tot en met 24 WWB. Daarnaast voorziet paragraaf 3 in toeslagen en verlagingen: artikelen 25 tot en met 29 WWB.

Burgemeester en wethouders verhogen in bepaalde gevallen de norm met een toeslag en passen in bepaalde gevallen een verlaging toe. Dit beleid is categoriaal: uit de verordening blijkt voor welke categorieën en op grond van welke criteria een verhoging of verlaging van de landelijke bijstandsnormen plaatsvindt. Op die manier kan een uitkeringsgerechtigde concreet uit de verordening afleiden welke verhoging of verlaging in zijn situatie geldt.

Norm

Voor personen van 21 tot en met 65 jaar bestaan er drie basisnormen (artikel 21 WWB):

- a. gehuwden: 100% van het wettelijk minimumloon (de gehuwdennorm);
- b. alleenstaande ouders: 70% van de gehuwdennorm;
- c. alleenstaanden: 50% van de gehuwdennorm.

Toeslagen

Een toeslag op de norm wordt verstrekt aan een alleenstaande of alleenstaande ouder. De maximale toeslag van 20% van de gehuwdennorm kan zonder nader onderscheid worden toegekend. De uitkering is dan ten hoogste:

- 90% van de gehuwdennorm voor alleenstaande ouders;
- 70% van de gehuwdennorm voor alleenstaanden.

Burgemeester en wethouders houden echter rekening met de mogelijkheid van het kunnen delen van kosten. Deze mogelijkheid wordt aanwezig geacht als een ander of meerdere anderen hun hoofdverblijf hebben in dezelfde woning. De alleenstaande of de alleenstaande ouder kan dan kosten als woonkosten, vaste lasten, kosten van duurzame gebruiksgoederen en dergelijke delen. Burgemeester en wethouders stellen in die gevallen de toeslag op een lager percentage vast. De toeslag voor alleenstaanden en alleenstaande ouders is uitgewerkt in artikel 3 van de verordening.

Verlagingen

De WWB kent de volgende verlagingen:

- verlaging in verband met het geheel of gedeeltelijk kunnen delen met een ander van algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan bij gehuwden (artikel 26 WWB);
- verlaging in verband met de woonsituatie (artikel 27 WWB);
- verlaging in verband met het recentelijk beëindigen van een studie (artikel 28 WWB);
- verlaging in verband met de leeftijd van 21 of 22 jaar bij alleenstaanden (artikel 29 WWB).

Er wordt geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om verlaging in verband met het recentelijk beëindigen van een studie toe te passen.

In de bijstandsverordening van 1996 is er reeds voor gekozen geen korting toe te passen bij schoolverlaters en wel om de volgende redenen:

- ❑ Verlaging van de norm wegens schoolverlating leidt niet alleen tot ingewikkelde en ondoorzichtige regelgeving, het leidt ook tot rechtsongelijkheid ten opzichte van bijstandsgerechtigden die niet studeren in de periode voorafgaande aan de bijstandsperiode;
- ❑ Een cliënt met een bijstandsuitkering moet in de algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan voorzien. Niet duidelijk is waarom de kosten van het bestaan gedurende het eerste halfjaar na het beëindigen van een studie of opleiding lager zouden zijn;
- ❑ Het aantal schoolverlaters in de gemeente Noordoostpolder op het totale cliëntenbestand is dusdanig klein, dat de uitvoering van deze verlagingmogelijkheid meer kost dan het de gemeente oplevert.

Deze argumenten zijn nog steeds van kracht. Daarom wordt ook in de Toeslagenverordening 2004 geen gebruikgemaakt van de verlagingmogelijkheid bij schoolverlaters.

De verlagingen zijn uitgewerkt in de artikelen 3, lid 2, 4 en 5 van de verordening.

Individualisering

Het is niet noodzakelijk alle mogelijke situaties uitputtend te regelen. In niet geregelde gevallen of uitzonderlijke situaties geldt het individualiseringsbeginsel. Burgemeester en wethouders kunnen de bijstand op grond van artikel 18, lid 1 WWB afwijkend vast stellen.

Leeftijd.

De werking van de verordening beperkt zich tot uitkeringsgerechtigden van 21 jaar tot 65 jaar, hoewel de WWB de mogelijkheid biedt verlagingen (gehuwden en woonsituatie) toe te passen op uitkeringsgerechtigden van 18, 19 of 20 jaar.

Hoewel de tekst van de artikelen 26, 27 en 28 WWB ook categoriale verlagingen mogelijk maakt voor belanghebbenden van 18, 19 of 20 jaar, moet dit niet opportuun geacht worden. De normen van artikel 20 WWB zijn laag vastgesteld, vanwege de onderhoudsplicht van de ouders van belanghebbenden. Betreffende ouders kunnen bijvoorbeeld voldoen aan hun onderhoudsplicht door hun kind bij hen in te laten wonen of de huur voor hen te betalen. In dergelijke gevallen zou als het ware 'dubbel gekort' worden als hierdoor ook nog krachtens de Toeslagenverordening de uitkering verlaagd zou worden. Bovendien zou de toepassing van de categoriale verlagingen op belanghebbenden van 18, 19 of 20 jaar de uitvoering van de Toeslagenverordening nodeloos ingewikkeld maken.

Mocht evenwel het niet toepassen van de verordening op de jongerennorm van artikel 20 WWB onredelijke uitkomsten geven, dan blijft het college bevoegd om op grond van artikel 18, lid 1 WWB de bijstand lager vast te stellen. In de praktijk zal dit zich gezien de geringe hoogte van de jongerennorm niet veelvuldig voordoen, maar te denken valt aan de situatie waarin gehuwden met een kind in een kraakpand wonen. De gehuwdennorm van artikel 21 onder c WWB minus de verlaging van 5 onder a van de Toeslagenverordening leidt tot een lager bedrag aan bijstand dan de norm van artikel 20, lid 2 onder c WWB. In dergelijke uitzonderlijke situaties moet het college gebruik maken van zijn bevoegdheid tot individualiseren.

In een uitzonderlijke situatie waarin een uitkeringsgerechtigde van 21 tot 65 jaar slechter af zou zijn dan een belanghebbende van 18, 19 of 20 jaar in vergelijkbare omstandigheden, kunnen burgemeester en wethouders de bijstand aanpassen op grond van artikel 18 lid 1 WWB.

De hoogte van de uitkering van algemene bijstand voor personen van 21 tot 65 jaar kan dan als volgt worden berekend:

1. basisnorm
2. a) optellen toeslag (bij alleenstaanden en alleenstaande ouders)
of
b) korten met verlaging wegens het delen van een woning met anderen (bij gehuwden)
3. korten met verlaging wegens woonsituatie (bij voorrang op de toeslag)
4. korten met verlaging 21 en 22-jarige alleenstaanden op (het restant van) de toeslag.

ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING

Artikel 1.

lid 1:

De begrippen die in de verordening worden gebruikt hebben een gelijklopende betekenis als de omschrijving in de WWB. Omdat uit de verordening moet blijken waar belanghebbenden recht op hebben, zijn de begripsomschrijvingen en de daarbij behorende toelichting uit de wet overgenomen en in de verordening opgenomen. Bij de begrippen alleenstaande, alleenstaande ouder en gehuwden is toegevoegd " van 21 jaar tot 65 jaar". Deze toevoeging is gebaseerd op de tekst van de artikelen 25 tot en met 29 WWB.

b. Alleenstaande.

De omschrijving van het begrip alleenstaande komt overeen met de omschrijving die de wet hanteert. Degene die geen gezamenlijke huishouding voert met een ander, kan worden aangemerkt als alleenstaande.

Uit de omschrijving van het begrip gezamenlijke huishouding blijkt dat twee personen, die bloedverwant zijn in de eerste graad (ouder - kind) of bloedverwant zijn in de tweede graad, *waarbij* er bij één van de bloedverwanten in de tweede graad sprake is van zorgbehoefte en *die* een gezamenlijke huishouding voeren niet als gehuwden worden aangemerkt.

Om te voorkomen dat twee bloedverwanten in de eerste graad die feitelijk een gezamenlijke huishouding voeren doch op grond van de definitie van gezamenlijke huishouding niet als gehuwd worden aangemerkt, niet als alleenstaande kunnen worden aangemerkt, is in de definitie uitdrukkelijk opgenomen dat deze personen als alleenstaande moeten worden aangemerkt. De verordening is van toepassing op personen van 21 tot 65 jaar.

c. Alleenstaande ouder.

De omschrijving van het begrip alleenstaande ouder komt overeen met de omschrijving die de wet hanteert. Alleen degene die als alleenstaande de volledige zorg heeft voor een of meer tot zijn last komende kinderen (kind jonger dan 18 jaar), kan als alleenstaande ouder worden aangemerkt. Dit betekent dat de co-ouder die niet de volledige, doch slechts de gedeeltelijke zorg voor een of meer kinderen heeft, noch als alleenstaande ouder, noch als alleenstaande kan worden aangemerkt.

Uit de omschrijving van het begrip gezamenlijke huishouding blijkt dat twee personen die bloedverwant zijn in de eerste graad (ouder - kind) of bloedverwant zijn in de tweede graad, waarbij er bij één van de bloedverwanten in de tweede graad sprake is van zorgbehoefte en *die* een gezamenlijke huishouding voeren niet als gehuwden worden aangemerkt. De gemeente dient op grond van het algemene individualiseringsbeginsel, zoals dat is vastgelegd in artikel 18 WWB eerste lid, vast te stellen welke landelijke norm op betrokkene van toepassing is. De verordening is van toepassing op personen van 21 tot 65 jaar.

d. Gehuwden en als partner geregistreerden.

Het geregistreerd partnerschap is gelijk gesteld met het huwelijk.

De verordening is van toepassing op personen van 21 tot 65 jaar.

e. Kind.

Het gaat hierbij om in Nederland woonachtige eigen kind(eren) of stiefkind(eren).

Geadopteerde kinderen worden hieronder eveneens begrepen. Pleegkinderen vallen niet onder het begrip "kind". Zij worden beschouwd als een zelfstandig subject van bijstand.

- f. Ten laste komend kind.
Onder het "ten laste komend kind" wordt verstaan het kind jonger dan 18 jaar voor wie de alleenstaande ouder of de gehuwde aanspraak op kinderbijslag kan maken. Hierbij geldt dat het kind wel in Nederland moet wonen.
- g. Belanghebbende.
Onder belanghebbende wordt verstaan degene wiens belang rechtstreeks bij een besluit is betrokken. In het geval van gehuwden zijn beide echtgenoten belanghebbende; beiden hebben een rechtstreeks belang bij een besluit van burgemeester en wethouders inzake de verlening van bijstand. De overige leden van een gezin, die onder de gezinsbijstand vallen, hebben geen afzonderlijk opeisbaar recht op de bijstand. Zij kunnen dan ook niet als belanghebbende worden aangemerkt.
- h. Woning.
Het in deze verordening vastgelegde beleid ten aanzien van toeslagen en verlagingen heeft mede betrekking op bewoners van een woonwagen en een woonschip.
- i. Woonkosten.
Deze omschrijving is ontleend aan de oude Algemene Bijstandswet. Hiermee is aansluiting gezocht bij de huidige werkwijze. Voor de woonkosten van een huurwoning wordt aangesloten bij de minimumhuurgrens die de Huursubsidiewet hanteert. Voor de woonkosten van een eigen woning wordt rekening gehouden met de te betalen hypotheekrente en de zakelijke lasten die aan het hebben van een eigen woning verbonden zijn. Voor wat betreft de hypotheekrente gaat het hierbij om de rente voor (dat deel van) de hypotheek die is afgesloten voor de financiering van de woning. Rente verbonden aan (een deel van) de hypotheek, die betrekking heeft op bijvoorbeeld de financiering van duurzame gebruiksgoederen, wordt niet meegenomen.
- j. Netto minimumloon.
Deze omschrijving komt overeen met de omschrijving in de wet, artikel 37, eerste lid WWB, en moet overeenkomstig worden uitgelegd.
- k. Zorgbehoefte.
Deze omschrijving is afgeleid van de term hulpbehoevende benoemd in de Algemene Nabestaanden Wet.

Lid 2:

De ongehuwde die met een ander een gezamenlijke huishouding voert, wordt als gehuwd aangemerkt. Dit betekent dat zij bij de vaststelling van het recht op uitkering en de hoogte van de uitkering worden behandeld als waren zij gehuwd.

Bloedverwanten in de eerste graad (ouder - kind) vallen niet onder het begrip gezamenlijke huishouding evenals bloedverwanten in de tweede graad, indien er bij één van de bloedverwanten in de tweede graad sprake is van zorgbehoefte. In andere situaties (bijvoorbeeld grootouder - kleinkind en broer - zus) vallen bloedverwanten in de tweede graad wel onder de omschrijving. De verordening is van toepassing op personen van 21 tot 65 jaar.

Lid 3:

De gehuwde die duurzaam gescheiden leeft van degene met wie hij is gehuwd, wordt als ongehuwde aangemerkt. De verordening is van toepassing op personen van 21 tot 65 jaar.

Lid 4:

Dit lid geeft een nadere aanduiding van het begrip "gezamenlijke huishouding". Bij algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld ten aanzien van hetgeen wordt verstaan onder "het blijkt geven zorg te dragen voor een ander". De verordening is van toepassing op personen van 21 tot 65 jaar.

Lid 5:

In een viertal situaties wordt in ieder geval geacht sprake te zijn van een gezamenlijke huishouding. Hebben twee personen in dezelfde woning het hoofdverblijf en doet zich een dergelijke situatie voor, dan worden zij zonder nadere bewijsvoering en zonder de mogelijkheid van tegenbewijs geacht een gezamenlijke huishouding te voeren.

Onder punt d wordt verwezen naar de situatie waarin betrokkenen elders staan geregistreerd als een gezamenlijke huishouding die naar aard en strekking overeenkomt met de omschrijving in artikel 1, vierde lid. Bij algemene maatregel van bestuur wordt vastgelegd welke registraties, en gedurende welk tijdvak, ertoe leiden dat de betrokkenen, indien zij gezamenlijk gehuisvest zijn, worden geacht een gezamenlijke huishouding te voeren.

Artikel 2.

Artikel 8, eerste lid, sub c en artikel 30 van de WWB schrijft voor dat de verordening vaststelt voor welke categorieën de bijstandsnorm wordt verlaagd of verhoogd. De categorieëndeling is gebaseerd op de WWB. De begrippen zijn nader uitgelegd in artikel 1 van de verordening.

Artikel 3.

lid 1:

Bij de vaststelling van de basisnorm voor de alleenstaande en de alleenstaande ouder is de wetgever uitgegaan van de veronderstelling dat betrokkene de bestaanskosten geheel met een ander kan delen. Indien dit niet het geval is, wordt de basisnorm verhoogd met een toeslag. In de toelichtende stukken bij het wetsvoorstel is hierover het volgende opgemerkt:

"Voor het bepalen van de hoogte van de toeslag worden alle extra algemeen noodzakelijke bestaanskosten in aanmerking genomen die de alleenstaande of de alleenstaande ouder heeft ten opzichte van degene die met zijn partner een gezamenlijke huishouding voert.

Het gaat hierbij niet alleen om woonkosten (in beperkte of uitgebreide zin) maar ook om alle uitgaven waarbij partners een schaalvoordeel hebben omdat zij alle kosten van huisvesting en huishouding gezamenlijk opbrengen. Bij de relatief hogere kosten waarmee alleenstaanden in beginsel worden geconfronteerd kan met name gedacht worden aan duurzame gebruiksgoederen, zoals woninginrichting en huishoudelijke apparatuur, maar ook aan vaste lasten, zoals abonnementen en diverse andere kosten. De toeslag dient zodanig te zijn dat de betrokkene daaruit op dezelfde wijze zijn algemene bestaanskosten kan voldoen als thans het geval is met de volledig landelijk genormeerde algemene bijstand. Bij de beoordeling of de betrokkene inderdaad hogere bestaanskosten heeft, is in voorkomende gevallen niet bepalend of deze ook feitelijk deze kosten met een ander deelt, maar of het - gegeven de omstandigheden - redelijk is ervan uit te gaan dat deze kosten kunnen worden gedeeld. In bijvoorbeeld de situatie dat een hoofdbewoner de woning met een ander bewoont, zou een ongewenste gebruikersruimte van bijstandsmiddelen ontstaan als de hoogte van de toeslag ervan afhankelijk is of de medebewoner, hoewel deze daartoe financieel in staat is, ook feitelijk een bijdrage levert in de woonkosten (...). Hiertoe wordt gesproken van het 'kunnen delen' van de kosten. Met deze omschrijving beoogt het kabinet uitdrukkelijk niet aan te geven dat van de betrokkene kan worden gevergd dat deze bijvoorbeeld zijn woonsituatie aanpast om zo met een lagere bijstandsuitkering te kunnen volstaan. De verordening heeft betrekking op personen van 21 tot 65 jaar die een Abw uitkering ontvangen. De "ander" met wie kosten worden gedeeld kan ook jonger zijn dan 21 of ouder dan 65.

De mate waarin de bestaanskosten kunnen worden gedeeld bepaalt, zoals gezegd, de hoogte van de toeslag. De toeslag bedraagt maximaal 20% van het netto minimumloon. Degene die voor een toeslag in aanmerking wenst te komen, moet aannemelijk maken dat er geen sprake is van kosten die kunnen worden gedeeld en dat er derhalve terecht aanspraak op een toeslag wordt gemaakt. De toeslag maakt een integraal deel van de uitkering uit. De algemene inlichtingenverplichting die op de aanvrager rust, geldt ook voor het toeslagendeel. Aanvrager zal dan ook door middel van het overleggen van gegevens het recht moeten aantonen.

lid 2:

Artikel 29 bepaalt dat de toeslag kan worden verlaagd voor 21- en 22-jarigen wanneer de hoogte van de toeslag een belemmering kan zijn voor de aanvaarding van arbeid. Vergelijking met het netto minimumloon voor 21 en 22-jarigen leert dat het verschil tussen de bijstandsnorm verhoogd met een toeslag van 20% en het minimumloon voor deze leeftijdscategorie minimaal is. Daarom wordt de toeslag voor alleenstaande 21-jarigen vastgesteld op 0% van het netto minimumloon en voor alleenstaande 22-jarigen, die de algemeen noodzakelijke bestaanskosten niet (gedeeltelijk) kunnen delen met een ander, op 10% van het netto minimumloon.

lid 3:

Artikel 30, tweede lid WWB schrijft voor dat de toeslag, onverminderd het bepaalde in artikel 27, 28 en 29 van de wet, voor de alleenstaande van 23 tot 65 jaar en de alleenstaande ouder van 21 tot 65 jaar met zijn kinderen in wiens woning geen ander zijn hoofdverblijf heeft, wordt bepaald op het maximumbedrag, genoemd in artikel 25, tweede lid, van de WWB. De maximale toeslag komt neer op 20% van het netto minimumloon. Deze verordening volstaat met een verwijzing naar het bedrag zoals dat in de wet is genoemd. Dit bedrag wordt regelmatig (veelal (half)jaarlijks) bijgesteld.

lid 4:

Het gezamenlijk bewonen van een woning levert schaalvoordelen op. Deze schaalvoordelen treden op omdat de woonlasten kunnen worden gedeeld. De kosten van huur, heffingen, belastingen, verzekeringen, vastrecht nutsbedrijven en dergelijke zijn voor personen die een woning delen lager, omdat deze kosten per woning slechts eenmaal in rekening worden gebracht. Deze schaalvoordelen worden berekend op 10% van het netto minimumloon per inwonende. Indien er op enigerlei wijze sprake is van het kunnen delen van kosten, wordt de maximale toeslag van 20% als gevolg van de optredende schaalvoordelen verlaagd tot 10% van het netto minimumloon.

lid 5:

De toeslag bedraagt het maximum van 20% wanneer de noodzakelijke kosten niet met een ander kunnen worden gedeeld, omdat geen ander in de woning zijn hoofdverblijf heeft. De toeslag bedraagt 10% wanneer de kosten wel, maar niet geheel, kunnen worden gedeeld. Er wordt geen toeslag gegeven als de kosten geheel kunnen worden gedeeld (zoals bij gehuwden het geval is - daar ontvangen beide partners 50% van de norm)

De feitelijke mogelijkheid tot het delen van de kosten moet dan wel aanwezig zijn. Heeft de inwonende geen of een te laag inkomen, dan kunnen de kosten feitelijk niet worden gedeeld en kan de beperking van de toeslag tot 10% niet worden gerechtvaardigd.

De kosten kunnen wel worden gedeeld wanneer de inwonende tenminste beschikt over een inkomen gelijk aan het bedrag voor levensonderhoud van een thuiswonende op grond van de Wet Studiefinanciering 2000, verhoogd met 10% van het wettelijk minimumloon. Van de inwonende kan dan een zodanige bijdrage in de kosten worden verwacht dat sprake is van het daadwerkelijk delen van de kosten, waardoor de korting van 10% op de toeslag van de belanghebbende gerechtvaardigd is.

Artikel 4.

lid 1:

Wanneer in de woning van de uitkeringsgerechtigden een ander zijn hoofdverblijf heeft, wordt er vanuit gegaan dat deze bepaalde kosten kunnen delen (bijvoorbeeld huur en stookkosten). Het is niet van belang of de uitkeringsgerechtigden de kosten daadwerkelijk delen. Dat is een verantwoordelijkheid van de uitkeringsgerechtigden zelf.

Lid 2:

Gekozen is, net als bij de alleenstaanden en alleenstaande ouders, voor een verlaging van 10 procent van de gehuwdennorm, ongeacht het aantal anderen dat in de woning zijn hoofdverblijf heeft. Zolang er sprake is van een zelfstandige huishouding, blijft een deel van de algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan uitsluitend voor rekening van de uitkeringsgerechtigden.

Lid 3:

De inhoud is overeenkomstig de toelichting op artikel 3, lid 5.

Artikel 5.

lid 1:

Burgemeester en wethouders verlagen de norm of de toeslag (verder) op grond van artikel 27 WWB als de uitkeringsgerechtigde lagere kosten van bestaan heeft door zijn woonsituatie. De bijstandsuitkering dient voldoende te zijn om in de algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan te kunnen voorzien. De kosten van het wonen maken daar deel van uit. Indien betrokkene geen woonkosten heeft, wordt de uitkering verlaagd.

Hiervan kan sprake zijn bij het bewonen van een woning waaraan geen woonlasten zijn verbonden, bijvoorbeeld in geval van krakers. Hiervan is ook sprake als een derde, bijvoorbeeld een onderhoudsplichtige of ex-partner, de woonlasten van de woning betaalt. Het financiële voordeel van het niet verschuldigd zijn van woonkosten rechtvaardigt een lager bedrag aan bijstand.

Ten opzichte van artikel 35 lid 1 Abw is artikel 27 WWB ruimer. Artikel 35 lid 1 Abw voorzagt enkel in een verlaging in het geval aan de door belanghebbende bewoonde woning geen woonkosten verbonden waren. Blijkens de toelichting op 27 WWB is de verruiming bedoeld om ook ingeval er helemaal geen woning wordt bewoond, een verlaging te kunnen toepassen.

lid 2:

Als aan een door de uitkeringsgerechtigde bewoonde woning geen woonkosten voor de uitkeringsgerechtigde zijn verbonden of als er in het geheel geen woning wordt bewoond verlagen burgemeester en wethouders de norm met 18% van de gehuwdennorm. Uitgangspunt voor de verlaging is het bedrag dat de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer hanteert als minimumbedrag bij het toepassen van huursubsidie.

Artikel 6.

lid 1:

Indien gebruik wordt gemaakt van de verlagingsmogelijkheden zoals die zijn genoemd in de artikelen 3 tot en met 5, dient rekening te worden gehouden met de effecten van cumulatie van factoren. Een dergelijke cumulatie kan er namelijk toe leiden dat de uitkering die overblijft onvoldoende is om in de algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan te voorzien.

Overigens wordt het ontbreken van een toeslag of het geven van een lagere toeslag ook beschouwd als een verlaging als rekening wordt gehouden met de effecten van cumulatie.

Artikel 7.

Van kracht blijft artikel 18, eerste lid van de wet waar is gesteld dat burgemeester en wethouders de bijstand en de daaraan verbonden verplichtingen afstemmen op de omstandigheden, mogelijkheden en middelen van de betrokken persoon. Dit wordt nadrukkelijk gesteld in artikel 30, vierde lid, van de wet.

Artikel 8.

De wet schrijft voor dat de uitvoering van de wet berust bij burgemeester en wethouders. Burgemeester en wethouders kunnen deze bevoegdheid, overeenkomstig hetgeen hierover in de Algemene Wet Bestuursrecht en de Gemeentewet is geregeld, mandateren aan ambtenaren.

De raad van de gemeente Noordoostpolder,

gelezen het voorstel van burgemeester en wethouders d.d. 11 mei 2004
gelet op de Wet werk en bijstand (WWB),

overwegende dat op grond van artikel 8a WWB de gemeenteraad in het kader van het financiële
beheer bij verordening regels stelt voor de bestrijding van het ten onrechte ontvangen van bijstand
alsmede van misbruik en oneigenlijk gebruik van de Wet werk en bijstand.

B E S L U I T:

vast te stellen de: **'Verordening handhaving WWB Noordoostpolder**

Artikel 1.

Begripsbepalingen

1. Alle begrippen die in deze verordening gebruikt worden en die niet nader worden omschreven hebben dezelfde betekenis als in de Wet werk en bijstand (WWB) en de Algemene wet bestuursrecht (AWB).
2. Deze verordening verstaat onder:
 - a. de wet: de Wet werk en bijstand (Staatsblad 2003, nummer 375), zoals deze nadien is of wordt gewijzigd;
 - b. Het college: het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Noordoostpolder;
 - c. De raad: de gemeenteraad van de gemeente Noordoostpolder;

Artikel 2.

Handhavingplan

1. Burgemeester en wethouders dragen in het kader van de bestrijding van het ten onrechte ontvangen van bijstand alsmede van misbruik en oneigenlijk gebruik van de wet, zorg voor het vaststellen van een handhavingplan.
2. In het onder lid 1 genoemde handhavingplan komt op zijn minst tot uitdrukking;
 - een gemeentelijke visie op handhaving;
 - aanpak fraudepreventie;
 - aanpak frauderepressie.

Artikel 3.

Citeertitel

Deze verordening kan worden aangehaald als de "Verordening handhaving WWB Noordoostpolder".

Artikel 4.

Inwerkingtreding

De Verordening handhaving Wet werk en bijstand 2004 treedt in werking met ingang van 1 september 2004.

Aldus vastgesteld in de openbare raadsvergadering
van 1 juli 2004,
De griffier, De voorzitter,

TOELICHTING VERORDENING HANDHAVING WWB NOORDOOSTPOLDER**Algemeen**

In de WWB is de verplichting tot handhaving van regels zoals die van toepassing waren in de Abw losgelaten en omgezet in een 'kan'-bepaling. Hiermee krijgt de gemeente de bevoegdheid om haar eigen regels te bepalen omtrent handhaving.

De verplichting om in het kader van het financiële beheer bij verordening regels op te stellen voor de bestrijding van het ten onrechte ontvangen van bijstand alsmede misbruik en oneigenlijk gebruik is in artikel 8a van de Wet werk en bijstand opgenomen. Het doel van dit artikel is de handhaving van de WWB en het fraudebeleid op de agenda van de gemeenteraden te zetten.

Afgezien van de korte bepaling van artikel 8a van de Wet werk en bijstand, zijn er geen nadere aanduidingen over wat nu precies in de verordening moet worden geregeld. In de toelichting van het amendement staat dat op grond van artikel 212 Gemeentewet de gemeenteraad een verordening moet vast te stellen voor de uitgangspunten voor het financiële beleid en voor het financiële beheer. De strekking van laatstgenoemde artikel is dat de verordening dient te waarborgen dat aan de eisen van rechtmatigheid, verantwoording en controle wordt voldaan.

In dat kader kan ook aandacht besteed worden aan de bestrijding van misbruik en oneigenlijk gebruik van gemeentelijke regelingen. Een goed financieel beheer bij de uitvoering van de WWB brengt met zich dat daarbij ook voortdurend aandacht bestaat voor de bestrijding van misbruik en oneigenlijk gebruik.

Door het college wordt een handhavingplan vastgesteld (2003-2006), bestaande uit een beleidsplan en een uitvoeringsplan, waarin de handhaving en fraudebestrijding worden geregeld. In het handhavingplan is weergegeven hoe de gemeente denkt zo goed mogelijk vorm te kunnen geven aan handhaving van de bestaande wet- en regelgeving. Deze verordening vormt in dit verband het kader. Het handhavingplan behelst de aan het college opgedragen nadere uitwerking. Het handhavingplan zal jaarlijks geëvalueerd worden.

ARTIKELGEWIJZE TOELICHTING*Artikel 1*

Geen nadere toelichting.

Artikel 2, lid 1

Hoewel de wettelijke bepaling meer gericht lijkt op sec de fraudebestrijding is in deze toch gekozen voor het ruimere begrip handhaving. In de gemeentelijke visie is reeds verwoord dat fraudebestrijding teveel het beeld oproept van repressie en genoegdoening, terwijl handhaving meer uit gaat van het bevorderen van de spontane naleving van de wet- en regelgeving. Naast repressie is in deze optiek preventie onontbeerlijk. Het is immers altijd nog beter om fraude te voorkomen.

Artikel 2 lid 2

Om het belang van een goede handhaving te onderstrepen, is in dit artikel aangegeven welke onderwerpen in een gemeentelijk handhavingplan op zijn minst aan bod moeten komen

Artikel 3 en 4.

Geen nadere toelichting.

De raad van de gemeente Noordoostpolder;

gelezen het voorstel van burgemeester en wethouders d.d. 11 mei 2004, no. 6529-1;

overwegende de gemeenteraad op grond van artikel 47 WWB bij verordening regels dient te stellen over de wijze waarop de personen die algemene bijstand ontvangen of hun vertegenwoordigers worden betrokken bij de uitvoering van deze wet:

overwegende dat het voor cliënten en hun vertegenwoordigers mogelijk moet zijn om invloed uit te oefenen op het lokale beleid;

gelet op de bepalingen van de Wet werk en bijstand;

B E S L U I T:

Vast te stellen de **Verordening cliëntenparticipatie WWB Noordoostpolder**

Hoofdstuk 1

Algemene bepalingen

Artikel 1

Begripsomschrijving

1. Alle begrippen die in deze verordening gebruikt worden en die niet nader worden omschreven hebben dezelfde betekenis als in de Wet werk en bijstand (WWB) en de Algemene wet bestuursrecht (AWB).
2. Deze verordening verstaat onder
 - a. De wet: de Wet werk en bijstand (Staatsblad 2003, nummer 375), zoals deze nadien is of wordt gewijzigd;
 - b. IOAW: de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werknemers;
 - c. IOAZ: de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte zelfstandigen;
 - d. Cliënt: degene die een periodieke uitkering voor levensonderhoud ontvangt op grond van de wet, de IOAW of de IOAZ.
 - e. Cliëntenparticipatie: het tijdig betrekken van (lokale) platforms bij de voorbereiding van besluitvorming in het kader van het gemeentelijke beleid met betrekking tot de uitvoering van de wet.
 - f. Cliëntenraad: De Stichting Cliëntenraad Noordoostpolder;
 - g. Het college: het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Noordoostpolder;
 - h. De raad: de gemeenteraad van de gemeente Noordoostpolder;
 - i. Pluspagina: Onderdeel van het huis aan huis blad De Noordoostpolder waarin de gemeente informatie verschaft.

Hoofdstuk 2.

Samenstelling en bevoegdheden cliëntenraad.

Artikel 2.

Samenstelling cliëntenraad.

1. De samenstelling van de cliëntenraad vindt plaats overeenkomstig de statuten van de Stichting Cliëntenraad Noordoostpolder.
2. Bij wijziging van de statuten ontvangt het college een nieuw exemplaar.

Artikel 3.

Bevoegdheden cliëntenraad

1. De cliëntenraad heeft tot taak het gevraagd en ongevraagd adviseren van het college en de gemeenteraad over alle onderwerpen die de vorming, de uitvoering, de controle en de evaluatie van het gemeentelijke beleid ten aanzien van cliënten betreffen, daaronder begrepen de wijze waarop rijkswetgeving wordt uitgevoerd.
2. De cliëntenraad is niet bevoegd te adviseren naar aanleiding van klachten, bezwaarschriften en andere zaken die op individuele cliënten betrekking hebben, met uitzondering van de hierbij gehanteerde procedures en regelingen. Evenmin kan worden geadviseerd inzake het personeels- en organisatiebeleid.

Artikel 4.

Overleg met het college

3. De cliëntenraad overlegt minimaal vier keer per jaar met het college, of een daartoe door het college aangewezen vertegenwoordiger;
4. De datum van dit overleg en de agenda worden in onderling overleg vastgesteld;
5. De cliëntenraad en het college kunnen agendapunten aanleveren.
6. Beleidsnotities die geagendeerd zijn, dienen minimaal 14 dagen voor het overleg in bezit te zijn van de cliëntenraad.
7. Het college kan de cliëntenraad verplichten binnen een bepaalde termijn, van minimaal 14 dagen, een reactie te geven op beleidsvoornemens.
8. Indien de cliëntenraad binnen de gestelde termijn niet reageert, wordt aangenomen dat de cliëntenraad instemt met de voorstellen.

Hoofdstuk 3.**Facilitering cliëntenraad***Artikel 5.*

Subsidie

1. Het college stelt jaarlijks een budget beschikbaar ten behoeve van de werkzaamheden van de cliëntenraad;
2. Dit budget wordt toegekend in de vorm van een subsidie;
3. Tot de kosten van de cliëntenraad worden gerekend: het inhuren van deskundigen en/of derden, kosten vorming en scholing van de leden en organisatiekosten;
4. De cliëntenraad dient jaarlijks voor 1 oktober een onderbouwde subsidieaanvraag in voor het daaropvolgend subsidiejaar.

Artikel 6.

Overige faciliteiten

1. Het college stelt vergaderaccomodaties en -faciliteiten beschikbaar voor overlegvergaderingen;
2. Het college publiceert desgevraagd informatie van de cliëntenraad in de nieuwsbrief van de afdeling sociale zaken en de Pluspagina.

Hoofdstuk 4.

Overige bepalingen.

Artikel 7.

Overige bepalingen

1. De leden van de cliëntenraad, deskundigen en/of derden, zijn verplicht tot geheimhouding van al hetgeen zij in de hiervoor aangeduide hoedanigheid vernemen zover dit door het college van burgemeester en wethouders of gemachtigden kenbaar is gemaakt.
2. Het voornemen tot geheimhouding moet van te voren bekend zijn gemaakt. De duur en inhoud van de geheimhoudingsplicht moet vooraf zijn aangegeven. De geheimhoudingsplicht vervalt niet door beëindiging van het lidmaatschap van de cliëntenraad.

Slotbepalingen

Artikel 8.

nadere regels

Burgemeester en Wethouders kunnen ter uitvoering van deze verordening nadere voorschriften geven.

Artikel 9.

wijziging of intrekking

Wijziging of intrekking van deze verordening vindt niet plaats dan nadat de cliëntenraad daarover is gehoord.

Artikel 10.

De inwerkingtreding

Deze verordening treedt in werking met ingang van 1 september 2004.

Artikel 11.

Citeertitel

Deze verordening wordt aangehaald als: "Verordening cliëntenparticipatie WWB Noordoostpolder". Aldus vastgesteld in de openbare raadsvergadering van 1 juli 2004,
de griffier, de voorzitter,

TOELICHTING VERORDENING CLIENTENPARTICIPATIE WWB NOORDOOSTPOLDER**Algemeen**

De Wet werk en bijstand (artikel 47 van de WWB) geeft aan dat de gemeenteraad bij verordening de regels vaststelt over de wijze waarop in de gemeente de cliëntenparticipatie wordt vormgegeven.

In de verordening is minimaal geregeld:

- De wijze waarop periodiek overleg wordt gevoerd met uitkeringsgerechtigden of hun vertegenwoordigers;
- Dat deze personen of vertegenwoordigers onderwerpen voor de agenda kunnen aanmelden;
- Zij worden voorzien van de voor een adequate deelname aan het overleg benodigde informatie.

In de gemeente Noordoostpolder is al geruime tijd de stichting Kliëntenraad Noordoostpolder actief. Bij de oprichting van de stichting in 1996 heeft de gemeente ervoor gekozen om zo veel mogelijk op afstand te blijven en geen invloed te hebben op de samenstelling en de werkwijze van de Kliëntenraad. Deze verordening sluit grotendeels aan bij de bestaande praktijk. Nieuw in deze verordening is de afspraak dat de cliëntenraad minimaal 14 dagen voor een overleg beleidsnotities ontvangt en dat het college de cliëntenraad kan verzoeken om binnen een bepaalde termijn te reageren. Dit artikel is opgenomen om enerzijds de informatievoorziening aan de cliëntenraad en anderzijds de voortgang van de vaststelling van beleid te waarborgen.

In de verordening is bepaald dat de cliëntenraad overlegt met het college of een daartoe door het college aangewezen vertegenwoordiger. Het uitgangspunt is dat deze vertegewoordiger een lijnverantwoordelijke is.